

genç mür ekkep

2025 / SAYI: 2

AKŞAM SOFRASI

GENAZE

TORPİL PATLADI

GRANADA

YALOVA ÜNİVERSİTESİ
İSLAMİ İLİMLER FAKÜLTESİ
EDEBİYAT BÜLTENİ

Yalova İslami İlimler Fakóltesi öğrencileri olarak,
kâğıt ve kalemle olan dostluğumuzu bir üst
seviyeye taşımak amacıyla yola çıktık. Zaman
içinde farklı fakólterlerden aramıza katılanlar oldu.
Yürüdüđümüz yollardan daha önce
geçmiş olan hocamızın yardımıyla yazmanın
tekniklerini öğrenmeye ve daha çok kişinin
gönlüne ulaşmak için kalemimizi güçlendirmeye
çalışıyoruz.

Bu süreçte bize destek olan Dekanımız
Prof. Dr. Cahit Külekçi hocamıza,
Feyzanur Akyol hocamıza ve atölye
eđitmenimiz yazar **Hatice Tekin**'e teşekkür
ediyor ve sizleri Genç Mürekkep'le baş başa
bırakıyoruz.

YÜİF YAZARLIK ATÖLYESİ

TASARIM
Helin Aktan

YAZARLIK ATÖLYESİ
Arif Emre Macit
Faruk Sağdıç
Fatma Süslü
Helin Aktan
Nihal Özdemir
Rabia Kandemir
Ruheydanur Erdinç
Serranur Umay
Sümeyye Bire

İÇİNDEKİLER

2025

3. HİS İPTALİ

Arif Emre Macit

5. CANCAĞIZIM

Fatma Süslü

6. MAVİ AYAKLAR

Nihal Özdemir

8. KIRIK TAŞLAR VE UMUT

Rabia Kandemir

10. AKŞAM SOFRASI

Serranur Umay

11. SAADET NEDİR?

Nihal Özdemir

13. KARGO

Fatma Süslü

15. TORPİL PATLADI

Faruk Sağdıç

18. NAFTALİNLİ BİR VEDA

Helin Aktan

İÇİNDEKİLER

2025

20. KALBİN ÇAĞRISINA KULAK VERMEK

Röportaj

27. CENAZE

Helin Aktan

29. GRANADA

Arif Emre Macit

31. SÜRGÜN

Fatma Süslü

34. YALANI KANDIRAN

Faruk Sağdıç

36. AÇIK KALMIŞ SEKMELER

Serranur Umay

38. BANA FAZLA GELİR SANMIŞTIM

Ruheydanur Erdinç

41. 03.47

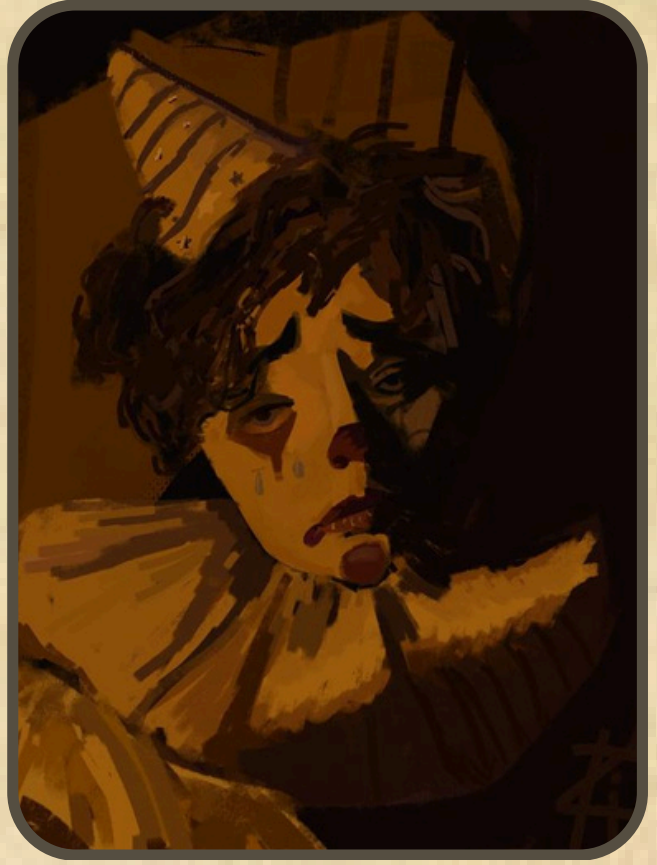
Sümeyye Bire

44. SON ÇOCUKLUK

Rabia Kandemir

HİS İPTALİ

ARİF EMRE MACİT

Her gün aynı döngü... İzlediklerimiz, gördüklerimiz, hissettiklerimiz hep birbirini tekrar ediyor. Ekranlarda sunulan içerikler, her defasında farklıymış gibi görünse de temelde aynıdır. Televizyondaki haberler, vahşet ve cinayetlere duyarsızlaşmış bir toplumun aynası gibi. Gündüz kuşağındaki programlarda ise öfke ve saygısızlık sıradan bir şova dönüşüyor.

Televizyonu kapatır kapatmaz, dijital dünyaya geçiyoruz. Çeşitli sosyal mecralarda her şeyi hızla tüketiyoruz, sorgulamadan, sadece tüketiyoruz. Bu da bizi tembelliğe ve hissizliğe itiyor. Derin bir boşlukta kayboluyoruz. Artık gördüklerimize tepki vermeyi, gerçek hayatta hissetmeyi unuttur hale geliyoruz.

Teknoloji, "uzakları yakın" ettiğini söylese de aslında bizi birbirimizden uzaklaştırıyor. Her gün yüzünü gördüğümüz insanlara ne kadar özlem duyabiliriz? Aynı evin içinde, farklı odalarda, ekranlara hapsedilmiş bireyleriz. Yalnızlaşan bir toplum... Bu yalnızlık sadece yetişkinleri değil, yaşlıları, kadınları ve çocukları da etkiliyor. Gerçek ilişkilerimizin yerini profillerimiz ve paylaşımlarımız aldı. Kendimizi değil, sadece fotoğraflarımızı sunuyoruz.

Peki, bu kötü mü? Belki yalnızlık sorun değil ama mahremiyetimizi kaybediyoruz. Sevdiğimizle geçirdiğimiz anı paylaşmak yerine, o anı sosyal medyaya yükleyip beğeni almak istiyoruz. Sonuç, içi boşalmış bir toplum, hissizleşmiş bireyler.

Bu hissizleşme, toplumsal dokuyu da zedeliyor. Samimiyetin kaybolduğu, güvenin ve dayanışmanın eridiği bir dünyada yaşıyoruz. İnsanlar artık bir araya gelmektense, ekranların arkasında var olmayı tercih ediyor. Çocuklar tabletlerine gömülüyor, yetişkinler kısa mesajlarla yetiniyor, yaşlılar ise giderek daha görünmez hale geliyor.

En kötüsü de bu durumu olağan bir gerçeklik olarak kabullenmemiz. Hissizleşmek, yeni bir norm haline geldi. Bir trajedi karşısında gözyaşı dökmek yerine, bir sonraki kaydırmaya geçiyoruz. Sevinçlerimiz de aynı hızla tüketiliyor, bir başarıyı kutlamak yerine sosyal medyada paylaşarak "beğeni" toplamak yetiyor.

Peki, nasıl çıkabiliriz bu döngüden? Belki de ilk adım, ekrana değil, birbirimize bakmayı hatırlamak. Gerçek bir tebessümün, içten bir sözün ekranın ötesinde ne kadar güçlü olduğunu fark etmek. Ancak bu kolay değil. Hissizleşmek, aynı zamanda bir kaçış. Gerçek duyguların ağırlığından kaçmak için sanal dünyada sığınak kuruyoruz. Ama bu sığınak bizi korumaktan çok, duvarlar örüyor. Bu duvarları aşmazsak, yalnızca bireysel değil, toplumsal olarak da çökeceğiz. Birbirimize dokunmadan, anlamadan geçen her gün, bizi insani olmaktan uzaklaştıracak. Ve sonunda, hiçbir şey hissetmeyen, birer gölgeye dönüşeceğiz.

Cancağızım

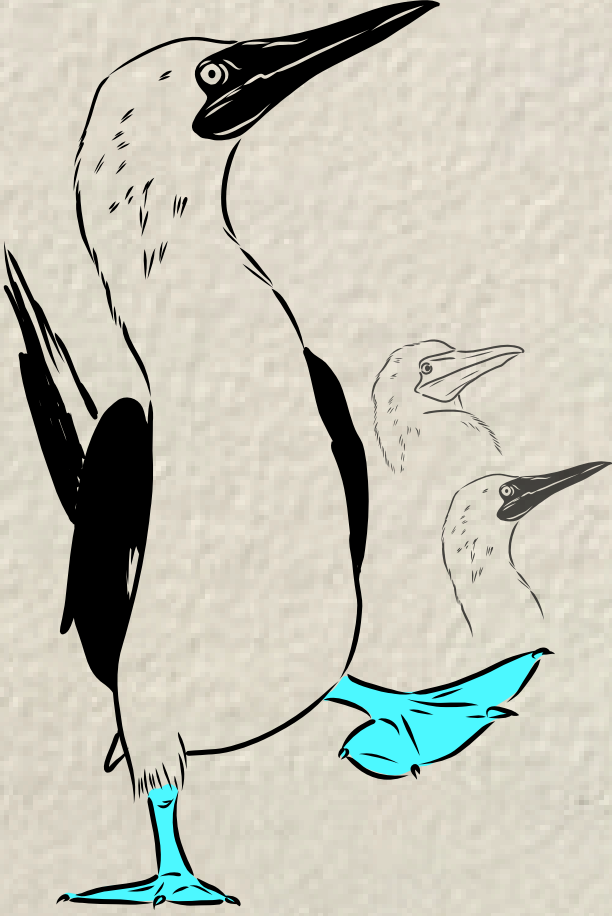
Öyle anlar yaşar ki gözlerin cancağızım
Tek bir şikâyet bile dilim varamaz
Daimî sevgiden mahrum olsa da şanım
O destansı yere ulaşan canı sızlamaz

Karanlık tüm ışıkları öyle kaplar ki cancağızım
Yerini bulmaya akılları bile varamaz
Uzuvları tanınmaz bendimin gel artık şahım
Öyle bir akşamdayım sesim asla gür çıkmaz

Tek tek değişti bütün saflar cancağızım
Artık zalimler dünyamıza kök salamaz
Büsbütün çöküşe başlar azametli tahtım
Tüm ülkeler koşa da enkazım toplanamaz

Gün geçer de acı kalır sanma cancağızım
İnsan unutmaz ise zaten yaşayamaz
Hatırımda cirit atar kutlu serabım
Zaman geldi artık yakarışlar işe yaramaz

FATMA SÜSÜLÜ

MAVİ AYAĞLAR

Mavi ayaklı sümsük kuşu, gökyüzünde pamuk gibi yumuşak ve şekilden şekle giren bulutların arasında belirdi. Uçuşunu tamamlayarak türünün yaşadığı gölün yakınlarına indi. Tam üç aydır bu topraklardan uzaktaydı; suyun tadını bile özlemişti. Nihayet, hayatında hep eksikliğini hissettiği "ait olma" duygusuna yeniden kavuşmuştu. Ailesi, dostları ve biricik vampir ispinozu... Hepsi buradaydı; evindeydi. Uzaklara gitse de yüreği hep burada kalmış, gittiği her yerde kendini bir misafir gibi hissetmişti.

Ayakları yere değer değmez içini tarif edilemez bir heyecan kapladı. Sümsük kuşu, memleketinin tanıdık kokusunu içine çekti. Ciğerleri bu özlemin acısıyla sızladı. Etrafında tanıdık bir yüz, bir nefes aradı... ama kimse yoktu. Uzun ve zorlu yolculuğun yorgunluğu her yanına çökmüştü; iki gün boyunca aralıksız uçmuştu, sırf daha çabuk ulaşabilmek için.

Göl çevresi yer yer yeşilliklerle süslense de, çoğunlukla solgun otlarla kaplıydı.

Fazla ağaç yoktu, yalnızca gölün kıyısında dimdik duran uzun bir kavak ağacı göze çarpıyordu.

Sümsük, adımları önce titrek, sonra kararlı bir şekilde göl kıyısına ilerledi. Burada, kendisini bekleyen bir şeyler olmalıydı. Etrafına dikkatlice baktı, ama kimseyi göremedi. Kafasını göle uzatıp kana kana su içti.

Tam o anda, sırtında keskin bir acı hissetti. Anladı... O gelmişti. Vampir İspinoz kuşu!

Sümsük kuşunun suya olan ihtiyacı gibi ispinoz da kana susamıştı. Üstelik bu sıradan bir kan değildi; sevdiğinin kanıydı. Vampir ispinoz, sevdiğinin kanıyla beslenmeye alışkındı ve tam üç aydır yeterince beslenememişti. Küçük cüssesi göz önüne alındığında, kansızlık onun için korkunç bir durumdu. Kendini toparlayacak kadar içtikten sonra her zamanki gibi kavak ağacının dallarında dinlenmeyi planlıyordu. Sümsük, yolculuğunda yaşadığı zorlukları, gördüğü güzellikleri ve öğrendiklerini anlatacaktı. Ama işler bekledikleri gibi gitmedi.

Vampir ispinoz, kendini dizginleyecek iradeye sahip değildi. Sümsük'ün kanı ona fazla tatlı geliyordu. Duramadı. Sümsük kuşu, her geçen an daha da halsizleşiyordu. Kanatlarındaki hissizlik, ayaklarına da yayılmaya başlamıştı. Soğuk hava bedenine işlerken, bilinci kapanmadan önce son damlalar da çekildi.

Vampir ispinoz, sevdiğinin cansız bedenine baktığında gerçeğin ağırlığıyla ezildi. Artık çok geçti. Birkaç damla gözyaşı süzüldü minik gözlerinden.

“Kuşlar da mı ağlar?” diye sormayın.

Kuşlar da ağlar. Hele ki hırsının kurbanı olmuş kuşlar...

Ama ispinoz, sevdiceğinin başında bekleyip ölmeyi seçmedi. Çünkü onu öldüren zaten kendisiydi; beklemeye yüzü yoktu.

Gölün kıyısına gitti. Katil olduğu o yere geri döndü. Ancak durmadı; tereddütsüz ilerledi göle doğru. Göl yüzeyindeki yansımasına birkaç saniye baktı, sonra utançla gözlerini yere indirdi. Sümsük kuşunun mavi ayakları hayalinde canlandı. Gözlerini yeniden kapadı ve yürümeye devam etti.

Çok geçmeden gölün suları, bir mezarın üzerini örten toprak gibi sardı küçük bedenini.

NİHAL ÖZDEMİR

KIRIK TAŞLAR VE UMUT

RABİA KANDEMİR

Dünyaya gözlerimi açtığımda, güneş gibi parlayan bir hastane odasında buldum kendimi. Annem ve babamın, her ebeveyn gibi, beni heyecanla beklediklerini düşünüyordum. Henüz doğmadan mutlu olacağımı hissediyordum bu dünyada. Ama öyle olmadı. Onlar heyecan içinde değildi. Annem korkuyla bana sıkıca sarılıyordu, başka hiçbir şey normal görünmüyordu.

Acıkmıştım, ağlıyordum. Doğar doğmaz ciğerlerime dolan havayla attığım ilk çığlık yankılandı odada. Ama yüzümdeki ıslaklık kurumadan, annem yırtılmış tülbentiyle yüzümü örtmeye başladı. Morarmış elleri titriyordu. Kulağıma sesler geliyordu; her bebeğin duyabileceği sesler değildi bunlar. Korkmuştum. Dışarıda dumanlar yükseliyordu. Soğuktan titrerken, annem beni sımsıkı sarmalıyordu.

Babamı doğduğum anda göremedim. Bir süre sonra yanıma geldi ve beni kollarına aldı, ama güçlü babam ağlıyordu. Hıçkırıklarla sarsılıyordu. "Neden ağlıyorsun?" diyemedim. Yüzüm, sökülmiş kazağına değdi. Dünya, sen böyle bir yer miydin?

Küçük çocukların çığlıkları yankılanıyordu. Babam beni hızla bir yere götürdü. Üstüme birkaç karton parçası örttü, sert bir zeminde uyumamı sağlamaya çalıştı. Evimiz yoktu. Birkaç odun bulup ateş yaktı. O an, doğduğumdan beri ilk kez küçücük ellerimi tuttu. Kimse bana gülümsememişti. Dünyaya geldiğimde hissettiğim hastane sıcaklığı bile, şimdi yerini bir odun parçasının alevine bırakmıştı.

Her şeyi fark ettiğimi sorarsanız... Annemin korkudan sütü kesildiğini, ağladığını duydum. Açtım. Üşüyordum. Uyuyamıyordum. Bir savaşın ortasında bebeklik ve çocukluk askıya alınmış gibiydi. Ama yine de doğmamla birlikte annem ve babam için yeni bir umut olduğumu düşünmek istiyordum.

Birkaç yaş aldığımda anladım ki, bu hüznü zamanlarımız hiç geçmemişti. Büyümüştüm. Yıkılan evlerin tozlu taşlarını suyla karıştırıp boya yapıyordum. İlk yürüdüğümde ayağımı acıtan taşları üst üste dizip "yıkılmayan ev" oyunu oynuyorduk. Çünkü bizim evimiz yıkılmıştı. Ama hayallerimizi yıkılmaktan korumak için umutlarımızı oyunlara saklamıştık.

Bazen babamın, biz oynarken elleriyle yüzünü kapattığını görüyordum. Yanına yaklaşıp ellerini öpüyordum. Annem ise yağmurdan korunmak için eski kıyafetlerimizden muşambaya benzer bir şey yapıyordu. Bazen üşüdüğümü fark edip ellerimi ateşe yaklaştırarak ısınmamı sağlıyordu.

Bu savaş hiç bitmedi. Ama bizi kurtaracak bir yer olduğunu söylediklerinde içimde bir kıvılcım belirdi. Gidecektik. Yurdumdan, belki de ailemden... Hamile teyzem de yanımızdaydı. Elinde bir şişe su ve birkaç parça yiyecek... Küçük bir bota binecektik. Etrafımız umut ve korku içinde bekleyen insanlarla doluydu. Herkesin kaderi bir bota sığdırılmıştı. Yorgun bakışların arasında on kişi bindik o bota.

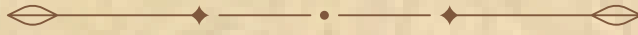
Karada kalanların hüznü bakışları ile bizim umut kırıntılarımız birbirine karıştı. Yolculuğumuz başladı. Ama ben... Bu satırları okurken, çoktan hayatıma veda etmişim. Teyzem karnındaki bebeğine hiç kavuşamadı. Ben de aileme...

Tıpkı kırık taşlarla dimdik tutmaya çalıştığım hayallerim gibi yıkıldım. Gördüğüm son aydınlık, deniz sularına yansıyan bir gemicinin feneriydi...

AKŞAM SOFRASI

Su damlatıyor eski kiremit çatı, bacadan duman tütüyor
Mutfakta başladı yine bir telaş, ocaktan gelen yemek kokuları
Elleri hamurlu yüzü gözü un olmuş yaşlı bir kadın,
İki taştan bir kale top peşinde koşan neşeli ayaklar
Hava kararıyor göklerde yankılanıyor akşam ezanı.
Duvarlara tırmanan bir çocuk anlıyor oyunun bittiğini.
Faturalar yatırılacak eve ekmek alınacak düşüncesiyle
Hiç keyif almadığı işinden dönüyor asık suratla baba
Televizyon son ses açık ekranda haberler
Yemek vakti geldi mi diyor huysuz ihtiyar.
Sofra kurulmuş çatal kaşık dizilmiş
Yeşil oyalı yemenisini düzelterek çağırıyor anne herkesi.
Tek tek sudan geçiyor eller
Ve tek bir sofra bezinin altında buluşan farklı dizler

SERRANUR U MAY

SAADET NEDİR?

Buğulu pencereyi elleriyle silip, kar tanelerinin usulca yere inişini izlemeye devam etti. Dakikalardır aynı yerde, pencerenin altındaki kırmızı-bordo çizgili kanepede oturuyordu. Onu derin düşüncelere daldıran şey, tam kırk dakika önce A'mak-ı Hayal'in bir bölümünü okurken zihnine takılan bir soruydu:

Saadet neydi? Kimler buna sahipti? Saadet de dünyadaki her şey gibi fani miydi? Montaigne'in dediği gibi: "Saadet bile haddini aşarsa azap olur." Öyleyse fazla saadet bir felaket mi demekti?

Düşünceler zihninde dönüp dururken Meryem, küçük birkaç hareket dışında neredeyse hiç kıpırdamadı. Gökyüzüne, olabildiğince yukarıya bakıyordu. Belki de saadet onun için oralarda, sonsuzlukta saklıydı. Baktı, düşündü; düşündükçe içindeki sorular yavaş yavaş çözülmeye başladı.

Saadeti büyük şeylerde aramadı Meryem. Onun için saadet, sevdikleriyle birlikte sağlıklı ve huzurlu bir hayat demekti. Yardım ettiği, hatta kendi deyimiyle "hayatlarına dokunma fırsatı bulduğu" insanların güler yüzü, hoş sohbeti, makbul duasıydı. Sıcak bir yuva, emek vermek ve karşılığını bu dünyada olmasa da ahirette mutlaka alacağını bilmek, gönlünü ferahlatıyordu. Daha pek çok şey ekleyebilirdi bu listeye ama eklemedi. Aklına Balzac'ın şu sözleri düştü ve onunla hemfikir olduğunu fark etti: "Saadet, insanın onu bağladığı şeydedir."

Peki, kimler saadete sahipti? Meryem bir an duraksadı. Çünkü ikinci ve üçüncü sorusu zihninde çarpışıyordu. Şu an kendisi, saadeti temsil eden her şeye sahip gibi görünüyordu. Ama bunun kalıcı olmadığını fark etti. Sağlık, sevgi, bir yuva, insanlara faydalı olmanın verdiği mutluluk... Bunların hepsi geçiciydi. Sahip olduğu her şeye imtihan olabilir, şu anki saadetini kaybedebilirdi.

O hâlde saadet de faniydi.

Peki, saadet tam olarak neydi? En başa döndüğünü hissetti. Eğer saadet az önce düşündükleri değilse, o hâlde neydi?

Belki de saadet, insanın iç huzurunu bozacak bir sıkıntısının olmamasıydı. Ama bu tanım Meryem'e fazla dar geldi. Eğer saadet sıkıntının yokluğuysa, o zaman ya herkes saadetteydi ya da herkes hüsranda. Oysa gerçek hayatta bu kadar keskin bir ayrım olamazdı. Kanser hastası biri için saadet, sağlıklı bir insanınkinden farklı olabilirdi.

Öte yandan, hayatta hiç sıkıntı yaşamamış bir insan neredeyse yoktu. Belki de imtihansız bir hayat zaten bir imtihandı. Çoğu insanın türlü sıkıntılar yaşadığı düşünüldüğünde, bu onların saadette olmadığı anlamına mı geliyordu?

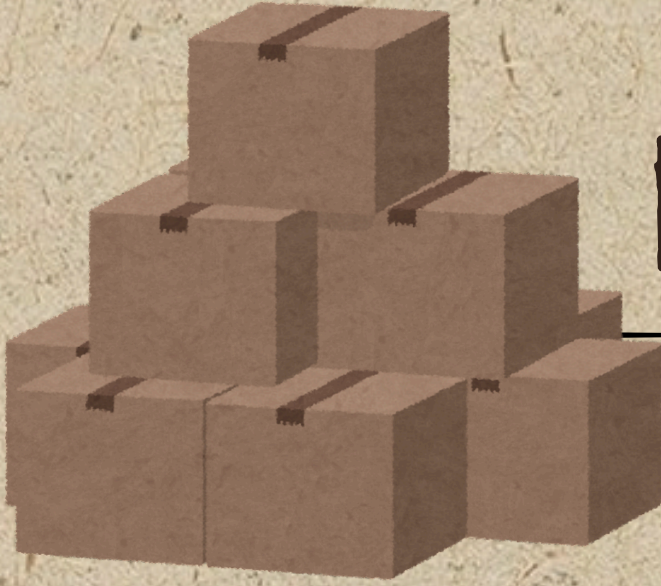
Meryem, oturduğu kanepede rahatsızca kımıldandı. Nihayet cevabı bulduğunu hissetti.

Saadet, hayatı olduğu gibi kabullenmekti.

İşin özü, yaşanan zorluklara verilen tepkilerde gizliydi. İçinde bulunulan anı en güzel şekilde değerlendirebilmekteydi saadet. Tıpkı A'mak-ı Hayal'de geçtiği gibi:

"Saadet, hayatı olduğu gibi kabul edip, insana yüklediği yüklere razı olup, bunun daha iyi olması için gayret etmektir."

NİHAL ÖZDEMİR

KARGO

FATMA SÜSLÜ

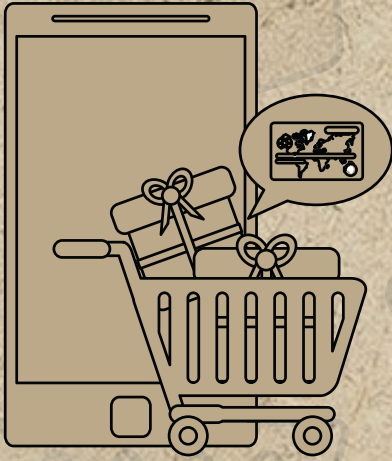
Geçen sene yaz aylarında dışarıda yürürken sokağın ilerisinde bir poşetin uçtuğunu fark ettim. Kimse dönüp ne olduğuna bakmıyordu. Hızlıca sokağın sonuna doğru ilerledim. Yere düştüğü an yakaladım. Siyah renkli kalınca bir kargo poşetiydi. Üzerindeki bilgilerin yazılı olduğu kâğıt yırtılmamıştı. Çıkış yeri Çorum, varış yeri ise İstanbul'du. Aslında bu paket uzak bir şehirden gelmiş ve şehrine dair içindekiler dışında hiçbir şey getirmemişti. Çorum havasını insan değil bir naylon parçası almıştı. İstanbul'a kadar da ulaşabilmişti. Sonra çöpe atılma zahmetine girilmeden sokaklara salınmıştı.

İnsan kendi ülkesinin her karışını ziyaret etmeli diye düşündüm. En azından hayatında bir kez olsun her şehrinin havasını almak istemeliydi. Sonra ülke dışına çıkmak için can atan ancak yaşadığı semt dışına çıkmayı bile istemeyen, hatta bunu gereksiz gören gençleri anımsadım. Döndüm ve her karışını gezdiğim şu sokağa baktım. Havası diğerlerine göre bambaşkaydı. İyi ki bu sokağı gördüm diye geçirdim içimden.

Tekrar elimdeki poşete baktım. Kişi ismi, adres gibi bilgiler yazıyordu. İçinde ise katlanmış bir kâğıt buldum. Açıp okuduğumda bunun bir fatura olduğunu anladım. Alınan ürünler kısmını inceledim. Kartpostal, leblebi, sabun, İstanbul'da da bulunan birkaç eşya daha yazıyordu. Bir yöreye ait ürün çat diye İstanbul'a getirilmişti. Alan kişi leblebinin alındığı yer neresi, taze mi, lezzetli mi diye düşünmüş müydü? Almadan önce tadına bile bakmadan rastgele bir mağazadan sipariş etmişti. Leblebi dükkanındaki lezzetli kokuların verdiği hazı bilmeyecekti belki de ömrü boyunca. Peki ya kartpostalı neden almıştı? Hadi oraya gidemeyen biri için leblebi almak normal sayılır. Peki kartpostal, gidip manevi bir ziyaret gerçekleştirilmeden neden alınırdı ki?

Yürümeye devam ederken yanımdan sayısız farklı firmalara ait kargo arabaları geçti. Aslında sürekli bir şeyler ulaştırmaya çalışan arabaları izlemek keyifli olabilirdi. Her seferinde içindeki ürünlerin, şehirlerin ve insanların değiştiği bir araba farklı duygular uyandırabilirdi.

Hatta birazdan birisi duracak; içinden inen çalışan, ürünü nereden, kimden geldiğine ve kime gideceğine bile dikkat etmeden sahibine ulaştıracaktı. Peki her istediğimize bu kadar hızlı ulaşmanın faydası yok mu? Tabi ki var, çok isteyip almaya gidemediğimiz şeylere bir tıkla sahip olabiliriz.

En hızlı biçimde. Peki bu hızın, bu ulaşımındaki kolaylığın kötü yanı olarak doyumsuzluğu örnek gösterebilir miyiz? Bu yüzden her hafta kargolarımız geliyor olabilir mi? Bir şeyi elle seçerek satın almanın verdiği tatminlik duygusunu internetten aldıklarımız karşılayabilir mi? Belki de bu yüzden kargoyla gelen ürünler beni sevindirmiyor.

Bir arkadaşımın evime kargoyla gönderdiği hediye anımsadım. Çok mutlu olmuştum ama elden bir hediye almanın da tadını vermemişti. Yine mesafeleri telefonla büküp arkadaşına teşekkürlerimi iletmıştim. Temas, samimiyet, hasret giderme olmadan öylece konuşmuştuk. Uzakta olsaydı belki normal karşılanabilirdi ama biz aynı şehirde yaşıyorduk. Birbirimize ayıracak zamanlarımız olmadığı için uzaktan helalleşmiştik de diyebiliriz. İnsanlarla iletişimimiz de kargoyla teslim edilmiş basmakalıp ilişkiler haline gelmedi mi sizce? Sohbetten kalpli emojilerle, internetten seçtiğimiz set halindeki hediyelerle ne kadar tanıyabildik birbirimizi? Neyse şimdi e ticaretten yan sokakta oturan arkadaşına bol kalpli bir notun konulacağı düşünülmemiş bir hediye almak için alışveriş sitesini ziyarete etmeliyim. İnşallah mutlu(!) olur.

TORPİL PATLADI

FARUK SAĞDIÇ

Hava, bir hikâyeye başlamak için hiç de uygun değildi. Ne ıssız bir kış akşamı ne de sonbaharda yaprakların fantezi yaptığı günlerdendi. Dışarıda gezerken hiçbir farklılık hissetmeyeceğiniz, niye uyandığınızı sorgulamayacağınız havalardan biriydi.

O da yine sabah altıda kalkar, sinekkaydı tıraşını olur, kahvaltısının hakkını verir, işe giderdi. Yoldayken mendebur suratlı yüzünü, düşük kaşlarını yalnızca biriyle selamlaşırsa üç beş saniyeliğine gevşetir, sonra tekrar gererdi. Bizimki, normallerden normaldi. Yeni veya eski normal değil, eskimez normaldi.

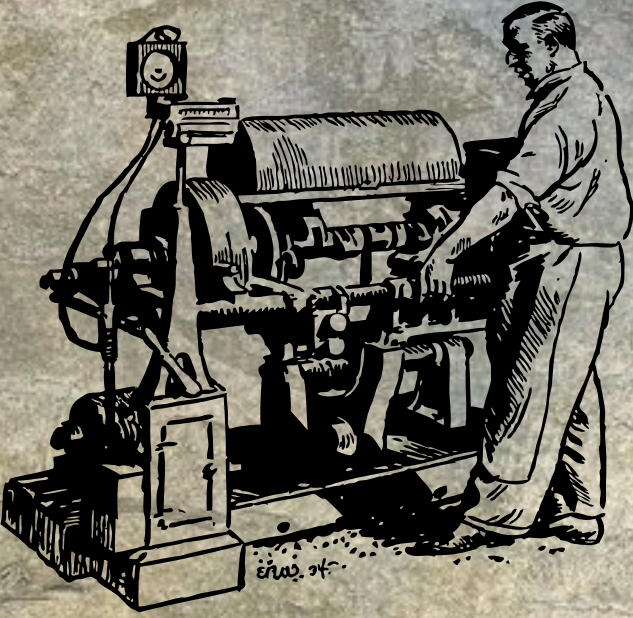
Belediye binasında, gün içerisinde işi düşmeyeceği insanlara “Günaydın bilmem ne bey-hanım, kolay gelsin,” deyip bir daha karşılaşsalar bile yüzlerine bakmazdı. On çayına bir dakika geç çıkmaz, o vakitten yarım saat evvel gelen insanlara ise “Moladan sonra gelin,” derdi.

Karşı binada Avni Bey vardı, Avni Bey... Onu gördü mü, içten bir “Nasılsınız?” çeker, işlerin yoğunluğundan bahsederdi. Acil durum cümlelerini sohbetin kesildiği yerlerde ustaca kullanırdı:

– “Bugün hava da güzel, değil mi?” – “He ya, çok güzel. Hafta sonu da böyle olursa mangala gitmeli...”

Üç beş vatandaşın da işini görmüş gibi yaptıktan sonra öğle yemeği vakti gelirdi. Yemek listesini beğenmemiştii. “Bugün niye nohut çorbası var?” diye verip veritiriyordu. Bizim memur, çaresini bulamayacağı, insanların haberi olmayacağı şikâyetlerini hiçbir zaman söylemezdi.

Şimdi merak ediyorsunuz, kim duyar ki şu devlet görevlisinin çektiği ızdırabı? Kim duyar mı? Tüm dünya duydu. O gün bayraklar yarıya indirildi. Elçiler, konsoloslukla belediye arasında sıkı bir mekik dokudu. Yurtta üç gün nohut çorbası içildi. Sırf bizim memurun acısına ortak olmak için.

Hatta düşük bir rivayetle malumdur ki Kurtuluş Savaşı'nda kahraman ordumuz, gelecekte bir muvazzafın böyle acı çekeceğini tahmin ettiğinden, ona moral olmak niyetiyle günlerce buğday çorbası içmiş. Vay memur efendi vay! Neymişsin sen!

Bu arada yemeğini yedi. İş başına yarım saat vardı. Sigarasını yaktı, araba fiyatlarına bakıyordu. Çok zamlanmıştı.

Kimsenin duymayacağı bir şekilde birilerinin anasının ruhuna Fatih'a yolluyordu. Biraz Feys'e baktı, Tivitir'dan siyaset öğrendi. Geçti masasının başına. Gerekli evrakları düzenledi, falan filan yaptı. Bazen "felan" yapmaktan da eksik olmadı.

O kadar işin içinde zamanın nasıl geçtiğini haliyle anlayamamıştı. Paydosa bir saat vardı. Arabasını ısıtmak için kapıya aceleyle çıktı. Şimdi iş biterdi zaten. Binada bizim memuru arayan insanlara biraz beklemelerini söyledi diğer memurlar. Çeyrek kala geldi:

— "Buyrun," dedi.

Derdini anlatan vatandaşı daha hiç dinlemeden:

— "Ohooo hemşerim, o iş bir saat sürer. On beş dakika sonra sistem kapanıyor. Vaktinde gelsenize şuraya. Yarın erkenden gelin, hallederiz," dedi.

Adam yarım saattir bekliyormuş. Sinirlenmiş tabi, bağırması çağırması. Bizimki gündelik hayatta neler çekiyor, görüyorsunuz. Garibim, herkesle de uğraşamıyor ki, nasıl yetişsin her söylenilene?

Bir şekilde adamı başından savıp eve gitti. Sofraya oturdu. Hanımı sofrayı hazırlarken, gününün nasıl yoğun geçtiğinden, nelerle uğraştığından bahsetti:

— "Bu halk nankör nankör! Bir kuru ekmeğe muhtaç edeceksin bunları, sen o zaman gör. Bak nasıl adam oluyorlar. Zannediyorlar ki dünya böyle dümdüz. Hey Allah'ım ya..."

Hanımı çorbayı koydu. İçinde sarı taneler vardı. Kaşıklayıp döküyordu.

— "Yine mi nohut çorbası? Al şunu önümden ya!" dedi.

Bugün herkes üstüne gitmişti. Hele günde iki kez aynı yemeği önüne koydular ya... Allah düşman başına vermesin.

– “Zıkkım ye o zaman,” dedi hanımı, alt komşuya çaya indi.

Sabah uğraştığı yetmiyormuş gibi akşam da huzuru haram ediyorlardı. Tencerenin üstünden diğer yemeklerden de yiyip televizyonun başına geçti. Tüm kanallara göz attıktan sonra birinde sabitlendi. Akşama kadar televizyon izledi. Farklılıkları severdi, karşı koltuğa geçip izlemeye devam etti.

Aynı anda iki işi yapabilmek gibi bir özelliği de vardı. Televizyon izlerken bir elinde kumanda, bir elinde telefon... Okey oynuyordu:

– “Vay hin! Çifte gitti.”

Çay içti. Günün yorgunluğunu atıyordu, e hakkıydı.

Saat on iki olmuştu.

– “Oo, saat de baya geç olmuş ya...” deyip ertesi gün yine işe gidecek gibi yattı.

NAFTALİNLİ BİR VEDA

Ey pir, sarhoş geldim bu dünyaya; sarhoş öleceğim. Meyhanenin bir köşesinde, bu hâlde son bulmak istiyorum. Yolcuyum ben; bir mum, bir kelebek ve bir tavaf hikâyesinin izinde yürüyen bir yolcu. Kelebek olmak, ateşin etrafında dönüp durarak yanmak ve sonunda yok olmak istiyorum. Ben bir öksüz inciydim; sedefim, denizin göğsüydü. Öyle öksüz, öyle biricik gelmek istiyorum bu âleme.

Koku bilekte ve boyunda; ama aidiyet katmadan, benliğe sindim. Gözüm dumanla buğulanmış, İstanbul usulca yüzümü okşuyor. Yumuşak bir divan, sanki randevuyla kendine yer ayırtmış; sabah güneşi şimdiden kuyruğa girmiş bekliyor. Araba sesleri geceye ritim tutuyor, yıldızlar alkışlıyor. Göçebe hayatın sezon finali yaklaşmış, içimde anne kokusu ağır ağır tütüyor.

Ben gecenin konuğuyum, sahnede ise sessizlik başrolde. Uyku ellerimden tutmuş, playlist kendi bildiğini çalıyor. Kayıkçı, sağ olsun, geceleri ağırlıyor beni. Gözlerimden haykıran bir tuş var; yüreğimi notalara döken bir ritim. Locî'nin fabrikası yatağımıza sinmiş. Koridordan gelen sesler yorganı aralıyor. Teller perdeyi havalandırıyor; neyse ki o bile acıyıp biraz nefes üflüyor. Ardından "Son Saatler" yüzüme öksürüyor. Kulağım, nefes ve balgamla dolu. Her tuş, hayatımdan bir yaz mevsimini siliyor. Koridorlarda geçip giden yüz yirmi gün... Göğsüm yaralı, dikişler artık sır olmaktan çıkmış, ulu orta sergileniyor.

Sanki belime sardığım korse beni hâlâ ayakta tutuyor. Farisi yönetmenler mi çekiyor bilmiyorum ama bu perdeler hep aynı: durağan, karmaşık, çetrefilli. Nefesim dumanlı, günlerim yoğun geçiyor. Kulağım bazen arabeske, bazen oyun havasına kesiyor. Gözüme hasreti, gönlüme sabrı layık gördüm. Saatler, yorgunluğu geçiştiriyor ama gece her zamanki gibi karmaşayı körüklüyor.

Gökyüzünü seyrettik. İmtihanın elinden tutup, acının koynuna girdik ve orada uyuyakaldık. Şimdi kalksam, bu kabulleniş mumlarına yeniden bir kibrit çaksam, düşlerimi o cılız ateşte biraz ısıtsam diyorum. Ama içimde savrulmuş karahindibalar bir araya toplanır mı yeniden? Acımasızlığın zulmüne direnebilir mi içimdeki güç? Zamanla iyice sen oldum; iyice düşüncesiz, umursamaz oldum.

Perde kapandı ve bu emanet artık sona erdi. Sabrederek düşledim, denedim; ama bu dilek gerçekleşmedi. Şimdi alırım o eski bavulu, her şeyi yerleştiririm içine. Güzelce naftalinlerim. Üzerini de bir güzel süslerim. Ve sonra, saklarım onu. Hatta kendimden bile gizlerim.

Şu bedenimi alsam, sokağın bir köşesine bıraksam; paçavra gibi, sahipsizce... Sonra çekilsem kameranın arkasına, sadece izlesem olan biteni. Seyretsem çıkmaz sokaklardaki çırpınışları, isyanları. Kelimeler, taşlaşmış kalplerin üzerinden yol bulsa kendine; sanki bir daha terk edilmeyecekmiş gibi. Film gözümde canlandığı andan itibaren, sır perdeleri karakterimi oluşturmaya başlıyor. Sanki senarist, benden “varken yok olmamı” istiyor. Kastedilen farklılık, keşke ezandan önce kulağa fısıldanmasaydı.

Helin Aktan

Kalbin Çağrısına Kulak Vermek

Amerika'da başlayıp Kur'an'la yön değiştiren bir hayat... Şerife Hanım'la yaptığımız bu söyleşi, imanla gelen dönüşümün bir kaderi nasıl baştan yazabileceğini gösteren çarpıcı bir örnek. Üniversite kürsüsünden davet kürsüsüne uzanan bu öykü; inanç, fedakârlık ve teslimiyetle örülmüş, derinlikli bir yaşam anlatısı. Gözyaşı kadar hayranlık da barındıran bu hikâye, sadece bir din değiştirme süreci değil; hakikatin peşinde verilen cesur bir mücadele. Şimdi sizi, bir ömrün izlerini taşıyan satırlarla baş başa bırakıyoruz. Bu kıymetli söyleşinin gerçekleşmesine İngilizce sohbet sürecinde destek olan Şirvan Hanım'a gönülden teşekkür ederiz.

Sizi kısaca tanıyabilir miyiz?

Sizi kısaca tanıyabilir miyiz?

Ben Şerife... Bugün Şerife olarak tanınıyorum. Elhamdülillah, 30 yılı aşkın süredir Müslümanım. Üniversitedeyken müslüman oldum. Amerika'da yaşadım ve çalıştım. Kuveyt ve birçok ülkede yaşadım. Üniversite hocasıydım; farklı diplomalarım var. İngilizce, bilimsel yazım, İslamî ilimler ve uluslararası ilişkiler gibi farklı alanlarda dersler verdim. Şimdi emekliyim ve kendimi Allah'a adadım ve bundan sonra da tek yapmak istediğim davaya hizmet etmektir.

Sizi İslam'ı araştırmaya yönlendiren en önemli sebep neydi?

Açık konuşmak gerekirse, İslam'ı aramıyordum. Aksine, onu çürütmek için araştırma yapmaya başlamıştım. İslam hakkında iyi bir şey düşünmemekle beraber, İslam hakkında hiçbir şey de bilmiyordum. Kur'anı okumaya başladığımda , ondaki mevcut olan mantığı ve akılcılığı sevdim. Okurken, zihnime “sus, sorgulama, sadece iman et” demek zorunda kalmıyordum. Hristiyanlıkta aklımızı susturmamız, düşünmememiz, sorgulamamamız, sadece Tanrı'nın bize olan sevgisine odaklanıp iman etmemiz bekleniyordu.

Müslüman olduğunuzda neler hissettiniz?

Kelime-i şehadet getirdiğim anda ilk hissettiğim şey, sanki göğsümün üzerinde duran ve nefes almamı zorlaştıran bir şeyin oradan sökülüp alınmasıyla birlikte, ilk kez nefes almaya başladığımı hissetmemdi, subhanAllah. O anda doğru bir seçim yaptığımı anladım. Bütün şüpheler yok oldu. Kur'an-ı Kerim'de Enam suresi 125.ayette tam da bundan bahsediliyor. Bu, Allah'tan bir lütuf idi, zihnim, kalbim huzurla dolmuştu.

Size göre İslam'ı diğer dinlerden ayıran en önemli şey nedir ?

Semavi ve çok tanrılı bütün inanç sitemlerini inceledim, hiçbiri akla ve mantığa hitap etmiyordu, hiçbiri açık seçik değildi, Kur'an-ı Kerim'i okuyor, diğer dini metinlerle kıyaslıyordum ve sadece Kur'an mantıklı geliyordu. İslam demek akıl ve mantık demektir. İslam'ı seçmek dışında bir yol seçmek mümkün görünmüyordu, İslam ile savaşıyordum. Sadece bir inanç seçmedim; eski hayatımı da ardımda bıraktım. Çünkü o zamana kadar sahip olduğumdan daha iyisini elde edecektim.

Çevrenizdeki insanlar Müslüman olduğunuz için size nasıl tepki verdiler ?

O dönem üniversite öğrencisiydim, Kur'an'ı seviyordum ancak Müslüman olmak istemiyordum. Çünkü eğer müslüman olursam sahip olduğum dünyayı kaybedecektim. Ailemi, paramı, nişanlımı, her şeyi kaybedecektim. Toplumun ayrıcalıklı kesimindendim, babam Amerikan ordusunda komutandı, nişanlım da tıpkı benim gibi üst düzey bir yetkilinin oğluydu. Arkadaş çevrem ülkenin en seçkin kişilerinin çocuklarından oluşuyordu. İslam'a yönelmenin her şeyimi kaybetmek anlamına geldiğini biliyordum. Öyle de oldu.

Şehadetten kısa süre sonra üniversiteden atıldım. Akademik geleceğim, diplomam, kurduğum tüm düzen elimden alındı. Arkadaşlarımdan çoğu bana sırtını döndü. En acısı ise babamın, "Sen benim için öldün, artık bir kızım yok" demesiydi. Ardından ailem de beni tamamen reddetti. Geriye yalnızca Rabbim kaldı ve aslında tek ihtiyacım olan da Oydum, elhamdulillah.

İlk haftalarda ağır imtihanlar yaşadım. Bir gün başörtümle atılmış olduğum üniversitemin kampüsünde bazı evrak işlerimi halletmek için yürürken eski bir sınıf arkadaşım –Aslen İsrailli hem asker hem de öğrenci olan bir erkek olduğunu hatırlıyorum– adımı bağırarak söyledi ve üzerime tükürdü. Herkes benden uzaklaştı.

O zor süreçte inancım daha da kökleşti. Başörtüm sadece bir örtü değil, kimliğim ve cesaretim oldu. Her korkuda Rabbime sığındım. Ve şunu öğrendim: İnsanlar terk edebilir ama Allah asla terk etmez.

Peki ya örtünme süreciniz?

İlk başörtüm... Hem gülümseten hem de içimi titreten bir hatıra. İslami usule uygun örtünmeyi tam bilmesem de içimde güçlü bir istek vardı: "Allah için değişmeliyim." Elimde ne varsa onunla başladım. Desenli bir şal, siyah şapka, dantel bluz, uzun çoraplar... Başörtüm açıldığında elimle tutuyor, görünmesin diye uğraşıyordum. Komikti belki ama samimiydim. Çünkü niyetim Allah içindi, böyle başladım...

Bir yıl sonra, daha önce beni reddeden babam beni eve geri çağırdı, gittim. Güney Carolina'da bir camide daha önce Harem'de görev yapmış bir imamla ve onun Amerikalı hanımlarıyla tanıştım. Onlar bana örtünmenin sadece giysi değil; edep, ölçü ve zarafetle bütünleşen bir hâl olduğunu öğrettiler. O günden sonra hem örtüm hem duruşum şekillendi.

Mükemmeliyetçi bir asker olan babamla bir gün marketten alış-veriş yapıp çıkmıştık. Aldıklarımızı aracımıza yerleştirirken saçım örtümün altından çıkmış, geldi ve saçımı sessizce eşarbımın içine soktu. "Eğer yapacaksan, düzgün yap," dedi. Bu da çok ilginç bir hatıramdır.

İlk namazınızı hatırlıyor musunuz?

İlk namazınızı hatırlıyor musunuz, o anki hissiyatınızı nasıl tarif edersiniz ?

Namaz... Bugün hayatımın merkezinde ama bir zamanlar nasıl kılınacağını dahi bilmiyordum. Şehadet getirdiğim gün aynı zamanda başörtüsü takmaya ve namaz kılmaya başladım. Bana kelime-i şehadet getirmemde öncülük eden hocalardan oluşan grupla birlikte sabah namazı kılarak başladım Yanımdaki Müslümanlar, sadece "Allahu ekber ve Elhamdülillah" dememin yeterli olduğunu söylediler. Bilmesem de elimden geleni yaptım.

O ilk namazdaki hislerimi tarif etmek için "büyülü, gerçek olamayacak kadar güzel, son derece mutluluk verici bir deneyimdi" diyebilirim. Elhamdulillah.

Bana namaz kılmayı öğrenebileceğim bir kitap verdiler. Eve döndüğümde üniversiteden kalma büyük kartonlara namazın hareketlerini çizdim. Arapça duaların İngilizce okunuşlarını yazdım. "Subhaneke", "Allahu Ekber"... Her birini ezberlemek için uğraştım. Yaklaşık bir ay boyunca o kartona bakarak namaz kıldım. Hatalıydı belki ama kalptendi.Elhamdulillah Rabbim onu benim kalbime yerleştirdi ve kolaylaşmaya başladı.

daraltıyor ve onu affediyor. Bu hadiste Allah'ın rahmetinin sınır tanımadığını görüyorum. İnsan sınır koyar ama Allah dilerse toprağı bile küçültür. çizdim. Arapça duaların İngilizce okunuşlarını yazdım. "Subhaneke", "Allahu Ekber"... Her birini ezberlemek için uğraştım. Secdeye kapandığımda gözlerim doluyordu. İlk defa bir yere ait hissediyordum: Rabbimin huzuruna. Yaklaşık bir ay boyunca o kartona bakarak namaz kıldım. Hatalıydı belki ama kalptendi. Zamanla hareketler oturdu, kelimeler yerini buldu. Bugün hâlâ vakit girince kalbim heyecanla "namaz vakti geldi" diyor.

Amerika'da namaz kılmak kolay değildi. Restoran ya da mağazalarda deneme kabinlerinde gizlice secdeye kapanırdım. Bazen merdiven altlarında sırayla namaz kıldık. İşte bu yüzden Türkiye'de bir restoranda bile rahatça abdest alıp namaz kılabilmek benim için büyük bir nimet. Çünkü özgürlük, aslında Allah'a kullukta gizlidir. Ve bunu en çok namazda hissediyorum.

Amerika'da namaz kılmak kolay değildi. Camii ve mescid bulmak bir hayli zordur. Oradayken mağazada elime bir kıyafet alır, deneme kabinine girer ve orada gizlice namazımı kıldım. Üniversitedeyken ise merdiven altlarındaki o küçük alanda sırayla namaz kıldık. Ne zaman oraya gitsek bir müslümanı orada namaz kılarken bulurduk ve sıranın bize gelmesini beklerdik. İşte bu yüzden Türkiye'de bir restoranda bile rahatça abdest alıp namaz kılabilmek benim için büyük bir nimet. Çünkü özgürlük, aslında Allah'a kullukta gizlidir. Ve bunu en çok namazda hissediyorum. Türkiye'de müslümanlar arasında yaşamayı seçmemin sebebi de budur.

Kur'an'da sizi en çok etkileyen ayet?

Kur'an'da sizi en çok etkileyen ayet?

Kur'an'la tanıştığımda her sayfası ayrı bir kapı gibiydi. Açtıkça başka bir âleme geçiyor, her satırda kendimi buluyordum. Ama bazı ayetler vardır ki sadece okunmaz; yüreğe işlenir. Benim için bunlardan biri, "Allah, iman etmeyen kişinin göğsünü daraltır da sanki göğsüne çıkıyormuş gibi olur." (En'am, 125) ayetiydi. Çünkü o darlığı ben yaşamıştım. Müslüman olmadan önce içimde tarif edemediğim bir sıkışma vardı. Dışarıdan her şey yolundaydı ama içim daralıyordu. Bu ayet, yaşadığım duygunun adını koydu. En'am 125 beni ağılattı, çünkü Allah beni görüyordu. Bu ayetle adeta şöyle diyordu: "İnkâr, kalbi daraltır. Oysa ben seni ferahlığa çağırıyorum."

Zamanla kalbime dokunan ayetler değişti. Bugün en çok içimi dolduran ise "Zorlukla birlikte bir kolaylık vardır." (İnşirah, 6) ayeti. Yıllar boyunca öyle çok imtihandan geçtim ki, bu ayet hep yoldaşım oldu. Her zorluğun ardından gelen kolaylıkları bana tekrar tekrar hatırlattı.

Kur'an yalnızca okunan bir kitap değil, yaşayan bir kitaptır. Hangi hâldeyseniz, size o hâlde uygun bir ayet gelir ve kalbinizi sarar. O zaman anlarsınız: Bu, beşer sözü değil. Bu, Rabbinizin size yazdığı bir mektuptur.

Peygamber Efendimiz 'in (s.a.v.) hayatından sizi etkileyen hadis veya sünnet nedir?

Peygamber Efendimiz 'in (s.a.v.) hayatını okudukça, onun gerçek bir rahmet elçisi olduğunu daha derin hissediyorsunuz. Her sözü, kalbi yaralı olanlara bir merhem gibi... Ama bazı hadisler vardır ki doğrudan kalbe dokunur. Benim hayatımda iz bırakan iki hadis var.

Birincisi, 99 kişiyi öldüren ama tövbe etmek isteyen adamın hikâyesi. Bu hadiste Allah'ın rahmetinin sınır tanımadığını görüyorum. İnsan sınır koyar ama Allah dilerse toprağı bile küçültür. Hiçbirimiz mükemmel değiliz, o halde mükemmel olan Rabbimiz olduğuna göre Ona dönmeli, Ondan yardım istemeliyiz.

İkinci hadis ise: "Eğer siz hiç günah işlemeseydiniz, Allah sizi yok eder; günah işleyip tövbe eden bir topluluk yaratırdı." Bu söz bana insan olmanın özünü hatırlatıyor. Hata fitratımızda var. Asıl mesele, hatadan sonra hangi yöne döndüğümüz... Tövbe, bizi Allah'a yaklaştıran en samimi yol olabilir.

Bu iki hadisi her fırsatta hatırlatırım. Çünkü umut taşırlar ve hakikati yansıtır. Mükemmel olmaya çalışmak değil, kusurlar içinde samimi olmak kıymetlidir. Ben Rabbimin rahmetine sığınıyorum. O, yönü doğru olanı asla yarı yolda bırakmaz.

İslam hayatınızda ve ona bakışınızda neyi değiştirdi?

İslam'dan önce hayatım çok kolaydı, çok varlıklı bir ailenin şımarık kızıydım, bir sorunum olsa babam hemen çözerdi. Masalsı bir hayat yaşıyordum. Bunca şımarıklık ve kolaylığın içinde gerçek bir hayat yaşanamaz elbette. Fantastik bir dünya idi benimki.

Müslümanlığı kabul etmemle birlikte hayatım birbiri ardına yaşadığım sorunlarla dolup taşıtı. Babamın desteğini, okulumu, nişanımı, paramı, her şeyimi peş peşe kaybettim. Kimse bana yardım etmiyordu. Allah sahip olduğum her şeyi benden aldı ve bana şunu gösterdi: "ben buradayım, tek ihtiyacın benim, bana yönel."

Bu, hayata bakışımı kökten değiştirdi. Şimdi ne zaman bir sorun yaşasam kendime şunu telkin ederim : "sızlanmayı bırak, şikayet etme, sen Allah'a iman ettin, O sana kötü bir şey olsun istemez ve sana yardım edecek, kalk ve işe koyul."

Paranın problemlerimizi çözmediğini, bize yardım edenin Allah olduğunu anladım. Başımıza gelen her şey Allah'tandır.

Müslümanlığımın ilk yılının sonunda sadece makarna ve salça alacak param vardı, uzun bir süre farklı bir yiyecek alamadım. Hiçbir şeyim yoktu ama makarnam vardı 😊 Hayata karşı savaş verdim ve Allah bana güç verdi. Benden birçok şeyi aldı ama bana daha fazlasını verdi, elhamdülillah. Allah, kulunun duasını ve yakarışını, tövbesini duymak ister, o yüzden onu sorunlarla imtihan eder. Bu bilgi sorunlarımla başa çıkmamda bana kolaylık sağlıyor. Rabbimin benim sesimi duymak istediğini düşünürüm ve Ona yönelirim, yalvarır ve yardım isterim.

Hristiyan iken ailece hayatımızda alkol vardı öğlen yemeklerimizde bardağımızda daima azıcık şarap olurdu ancak asla sarhoş olacak kadar içmezdik. Bu yüzden alkolü hayatımdan çıkarmam hiç de zor olmadı. Benim en büyük imtihanım domuz etiyleydi. Çünkü domuz, çocukluğumdan beri en sevdiğim yiyeceklerdendi. Lezzetiyle büyümüştüm. Bunu bazı Müslümanların işkembeyi çok sevip bazılarının nefret etmesiyle örneklendirebiliriz. Ben, Rabbim neyi yasakladıysa, onu sadece O'nun rızası için terk ettim. Zordu. Ama değdi.

Eski inancınız olan Hristiyanlık ile ilgili şu anki fikirleriniz nedir ?

Şimdi o günlere dönüp baktığımda neden o kadar ahmak olduğumu sorguluyorum. Nasıl olup da Tanrı, İsa, kutsal ruh, hepsinin birliği, üçlemeye inanabildiğime hayret ediyorum. Buradan baktığımda her şey çok açık, ancak o inancın içindeyken göremiyordum. Şimdi insanlarla konuşurken onlara gerçeği, İncil'in değiştirilmiş olduğunu göstermeye uğraşıyorum. Hristiyanlık inancında aklınıza yatmayan, kafanızı karıştıran şeyleri sorgulamazsınız, size "imanın bunu gerektirdiği" söylenir. Günümüz Hristiyanlığı paganizmle iç içe geçmiş haldedir. Hristiyanlar neye iman ettiklerinin farkında değiller. Kendi aralarında da farklı inançlara sahipler. Bir grup Hz. İsa'nın Tanrı olduğuna inanır, bir başkası Onun Tanrı olmadığına ama Tanrı'nın oğlu olduğuna inanır, diğer bir grup ise Hz. İsa'nın hem Tanrı, hem oğul hem de kutsal ruh olduğuna inanır. Her biri de İncil'in içinden kendisine hitap eden kısmını kabul eder ve okur. Kitabın bir kısmını inkar da etseniz hala Hristiyan'sınızdır.

Bir başka konu, hayatınızı istediğiniz gibi yaşar, her şeyi yaparsınız fakat öldüğünüzde cennete giderseniz, böyle bir dinde insanlar neden değişmeye uğraşırlar ki? Hristiyanlıktan çıkıp Hinduizm vb. farklı bir inanca geçmiş insanların bile önceden İsa'ya iman etmiş olmaları sebebiyle yine de affedilecek koruma altında olacakları düşüncesi de hayli mantık dışıydı.

Onlar Hz.İsa'nın yasakladığı her şeyi yaparak (pişman olup olmamak önemsiz) yine de affedilip cennetle ödüllendirileceklerine inanıyorlar. Bu hiç mantıklı değil.

Eski ahit (Tevrat), yeni ahiti (İncil) oluşturan 4 kutsal kitabın herbiri diğerinden farklıdır. Bu da hiç akla yakın değil. Müslüman olduğumda ilk yazılan Kur'an nüshası ile elimizdeki diğer kopyaların birbirinin aynısı olduğunu gördüm. Aradığım tam olarak buydu.

Müslüman bir toplumda yaşamak size ne hissettiriyor ?

Dünya'daki cennet ! Vallahi Türkiye'yi seviyorum, burada kendimi evimde hissediyorum. Emekli olduğumda Kuveytli eski eşimden boşanalı uzun yıllar olmuştu. Oğullarım Kuveyt'te yaşıyorlardı. Onlar bana "Anne, senin için en hayırlı yer Türkiye olur. Hem Müslüman bir ülke hem bize yakın" dediler. Ayrıca gelinim bir Türk." Yaklaşık üç yıl önce ilk adımı bu sözlerle attım.

İstanbul'a ilk indiğimde büyük bir hayal kırıklığı yaşadım. Kalabalık, trafik, gürültü... Kendimi sıkışmış hissettim çünkü büyük kentleri sevmiyorum. Doğayla iç içe, hayvanlarımı besleyebileceğim, sabahları ezanla uyanabileceğim bir yaşam arıyordum. İstanbul o huzuru bana veremedi. Derken bir arkadaşım bana "Yalova'ya gel" dedi. Feribottan indiğimde içimde büyük bir huzur doğdu. Kalbim "işte burası evim" dedi.

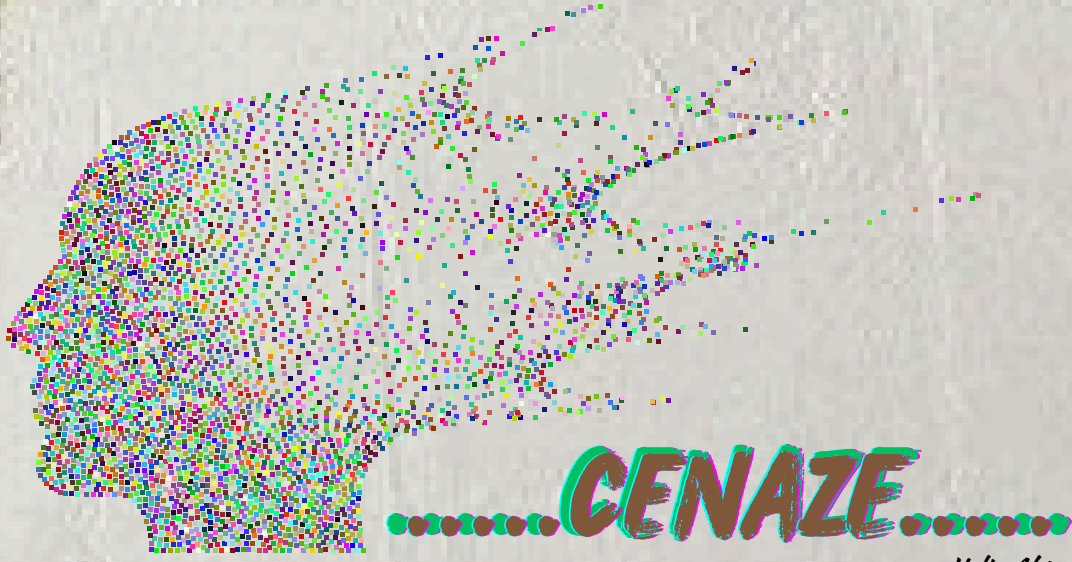
Bir hafta içinde, tıpkı Güney Carolina'daki dağ evimi andıran bir ev buldum. O gün karar verdim. Evet, burası benim yuvam olmalıydı. Kendi ellerimle kurduğum, yeniden doğduğum bir yuvaya dönüştü Yalova. Irkçılık her yerde var, Yalova'da ise herkes bana karşı çok kibar, burada sonsuza kadar yaşayabilirim.

Son olarak, bu yolculuğun size öğrettiği en önemli şey nedir?

Hayat bir imtihan. Ama her sınav, içinde bir cevher taşır. Sadece sabredenler o cevheri görebilir. Ve inanın, İslam'ın bana öğrettiği en büyük sır bu: Her zorluk, aslında bir ikramdır. Her acı, bir çağrıdır. Ve her çağrı, Allah'a giden yolda bir adımdır. Allah, bir kuldun her şeyi alabilir... ama eğer o kul O'na yönelirse, Allah ona daha fazlasını verir. Hiçbir maddi güç, insanın kalbindeki boşluğu dolduramıyor. O boşluk, ancak Rabbimizle tamamlanıyor. Ben, sorun yaşadığımda artık üzölmek yerine şunu düşünüyorum: "Demek ki Allah, benim O'na seslenmemi istiyor." Bu düşünce bana sabır veriyor. Teslimiyet veriyor. Huzur veriyor. Çünkü ben artık biliyorum ki, Rabbim bana şah damarından daha yakın. Yeter ki ben de O'na yakın durayım.

Teşekkürler Şerife hanım. Bu samimi sohbet kalbimize dokundu ve doğuştan sahip olduğumuz nimetin farkına varmak adına çok güçlü bir ışık tuttu.

Konuşmacı: Sharifa Carlo Al Andulisi
Röportaj: Hilal AKKAYA
Nihal ÖZDEMİR
Şirvan ARIKAN

Helin Aktan

Güneş, kapıda avını bekleyen yırtıcı bir hayvan gibi pusuda. Kalbim, ismini duyduğum anda yerinden fırlayacakmış gibi atıyor. Tik-tak, tik-tak... Saniyeler ikiye üçer, araya kaynak yaparcasına birbirini iteleyip duruyor. Gözlerimi yumuyorum. Karanlık, üzerimden elini çekmek ister gibi... Belli ki onun da acelesi var.

Zihnim kalabalık. Burada çok ses var. Kelimeler biraz sessizleşse de kendimi dinleyebilsem... Kendim. Uzun zaman oldu dertleşmeyeli. Sahi ne var ne yok? Zavallı ben... Hâlâ bıraktığım gibiysem, vay hâlimize. Elin kemiğe yapışmış, bir damla huzur için avuç açmış bekliyordun. Ben mi? En son üzerine toprağı atan bendim. Merhum olduğunda, namazının en ön safında yine ben vardım.

Sahne ben ve yalnızlığım. Biri fark etse, bir ses çıksa da cenazem dirilse. Öyle ya... Gözlerini bu dünyaya bir daha açmamak üzere kapadıysan, adın artık ne Ahmet'tir ne Mehmet; ne Ayşe ne de Fatma. Düz hesap: cenaze.

Biliyor mudur ki?

Adımı seslense, toprağımda çiçekler açacak, canıma su verilecek. Kahkahalarım fırçayı kapacak, gökyüzüne mutluluğumu resmedecek. Ama sanmam.

Tik-tak, tik-tak.

Bu kez zaman hıncını gökyüzünden aldı. Gün, matador gibi geceyi bir sağa bir sola koşturarak zaferi elde etti. Sonra da ışığını buyur etti pencereme. Bu çekişmenin ardından tozlar ayağı kalktı. Odanın içinde süzülerek güne saygılarını sundular. Sesler çekildi. Zihnim artık hışırtılı değil. Uğultular günü selamlıyor; olan biten gözlerimden okunuyor.

Her şeyin şahidi, her şeyin habercisi: “Ben buradayım,” diyor. “Ben! Görüyor musunuz hâlimi? Akşamdan kaldım, üstüm başım toz duman. Gece, uğultuları yanıma bırakıp arkasına bile bakmadan çekip giderken; parmaklar bir hışımla kalktı, üzerimi zımparaladı.”

Ferim söndü. O da elimden alınınca, saldım kanı gövdeye.

Görün bakın, damarlarım kanla dolu. Bir şeyler anlatmak istiyorlar gibi.

Bir kerecik gözüm ilişti mi gözüne, işte o an çekerim elimi eteğimi.

O zaman bak, nasıl ışığımı saçıyorum!

Nasıl cilalanıyor zımparalanmış gözlerim!

Parlıyorum...

Hemen kanıyorum oysa.

Bu kadarım ben işte.

Düz hesap:

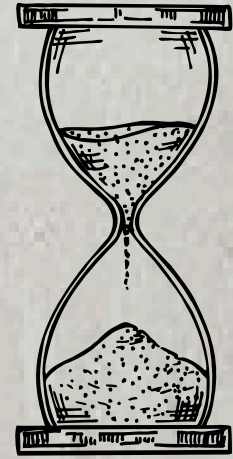
Varsan Ahmet'im, Fatma'yım.

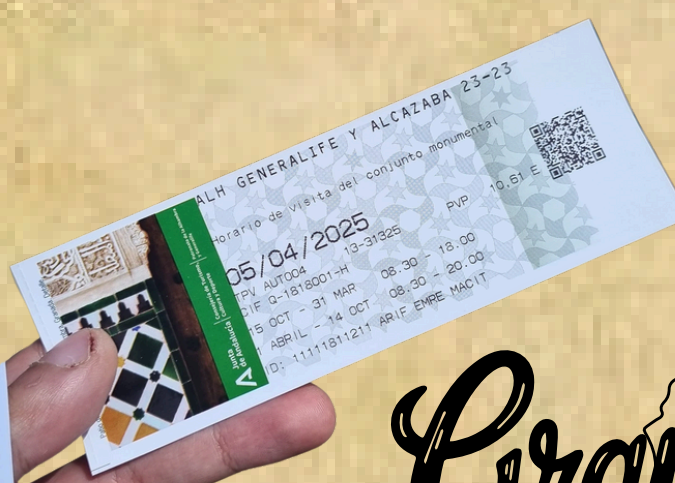
Yoksan... cenaze.

Buyum işte ben:

Bir bakmışsın varım,

Bir bakmışsın hiç var olmamışım.

Granada

_ Arif Emre MACİT _

Granada, 2025 İlkbaharı

Gün henüz aydınlanıyordu. Otelden çıkıp yokuşu tırmandı. El Hamra Sarayı'nın kızıl surları, çam ağaçlarının arasından yavaşça belirmeye başlamıştı. Tepede duruyordu saray; Granada'ya yukarıdan bakıyordu.

Burası halk arasında "Alhambra" diye bilinse de, onun zihninde hep Arapça adı vardı: al-Ḥamrā' - "Kızıl olan."

Giriş kapısına ulaştı. Güvenlikten geçti. Avlulara adım attığında ilk dikkatini çeken şey, duvarları süsleyen Arapça yazılardı. Hat sanatının en zarif örnekleriyle işlenmiş kelimeler, Allah'ın isimleri ve hükümdarlara yazılmış övgülerle doluydu. İçeride yüz yoktu. Figür de yoktu. Her şey çizgiler, bitkisel motifler ve geometriden ibaretti.

Yazılar sadece okunmak için değil, bu taş mekânın ruhuna karışmak için oradaydı. Bir cümle sıkça karşısına çıkıyordu. Her duvarda onu görüyordu:

"Ve lâ galibe illâ Allâh" - "Allah'tan başka galip yoktur."

Bu ifade, Nasrî Hanedanı'nın yalnızca siyasi değil, inanç temelli bir şiarıydı; adeta her taş bu bilinçle yoğrulmuştu. İlk olarak Mekşuar'a yöneldi. Orijinal adı al-Maşwar'dı. Bir önceki gece internetten, buranın bir tür danışma ve adalet salonu olduğunu öğrenmişti. Emir burada halkı dinler, vezirleriyle istişare edermiş. Gün ışığı üst pencerelerden süzülürken, duvarlardaki alçı süslemeler ve taş zemin sade bir düzeni taşıyordu. Adımları yavaştı. Sarayın içlerine doğru ilerledi.

Birkaç avlu ve merdiven geçtikten sonra Aslanlı Avlu'ya ulaştı. Ortada 12 mermer aslanın taşıdığı bir çeşme yükseliyordu. Her birinden akan sular, ince kanallardan avluya yayılıyor; su burada hem estetik hem kavramsal bir öğeye dönüşüyordu.

Simetri vardı. Denge vardı. Ve sürekli akan bir hareket. Zarif sütunlarla çevrili avluda, taş işçiliğinin böylesine zarif bir formunu daha önce hiçbir yapıda görmemişti. Öğleden sonra geldi. Bahçelere yöneldi. Saraydan çıkan patikayı izleyerek Generalife'ye ulaştı. Tabelanın altındaki küçük bir yazı dikkatini çekti:

Jannat al-'Arif – Bilgenin Cenneti.

Bahçeler terastı. Adım adım yükseliyordu. Gölgeyi yürüyüş alanları, havuzlar ve su yolları arasında gezindi. Her şey doğayla uyum içindeydi; İslam bahçe anlayışının dünyaya açılmış bir yansıması gibiydi.

Bahçeler terastı. Adım adım yükseliyordu. Gölgeyi yürüyüş alanları, havuzlar ve su yolları arasında gezindi. Her şey doğayla uyum içindeydi; İslam bahçe anlayışının dünyaya açılmış bir yansıması gibiydi.

Durdu. Elleriyle cebini yokladıktan sonra, gömleğinin iç cebinden bir bez parçası çıkardı. Lekelenmiş gözlüğünü silerken yürümeye devam etti.

Saray içindeki küçük bahçeler de özenliydi. Detay saklıydı. Nar ağaçları, serviler, yasemin çalıları... Kenarlarında su yolları geçen küçük havuzların çevresine dizilmişti. Doğa ve mimari burada iç içe geçiyor, sınırlı alanda bile huzur kurulabiliyordu. Ama kalbinde bir sızı vardı. Sessiz ama ağır. El Hamra, 1492'de son Müslüman hükümdar Ebu Abdullah'ın anahtarları teslim etmesiyle el değiştirmişti. Boabdil olarak anılan bu sultan, sarayın kulelerinden birine son kez dönüp bakmış; annesi o an şu cümleyi söylemişti:

“Erkek gibi savaşmadığın yer için, şimdi kadın gibi ağla.”

O an, duvarlar ağırlaştı. Bahçeler suskunlaştı. Tarih gözlerinin önünde yeniden kuruldu. Yüzyıllar boyunca İslam ilmi, sanatı ve adaletiyle yoğrulmuş bir mekânın bu şekilde el değiştirmesi, yalnızca bir siyasi kayıp değil; bir medeniyetin yavaşça sarsılışıydı. Her kemerde emek vardı. Her sütunda ruh. Estetik, inançla iç içe geçmişti. Artık ezan sesleri yankılanmasa da, bu taş duvarlar geçmişin ihtişamını sessizce nefes alır gibiydi. Zaman geçse de, adımlar değişse de... Taşlar hâlâ anlatıyordu. Zaferin gururunu da, yenilginin hüznünü de içine sindiren bu saray, hatırlamayı bilenler için bir ibret levhasıydı. Başını kaldırdı. Yazıya bir kez daha baktı:

“Ve lâ galibe illâ Allâh.”

SURGUN

→ Fatma SÜSLÜ

- Baba! Artık geri dönebiliriz değil mi?

Cümlesi döküldü dudaklarımdan, babamın da gözlerinden birer damla yaş aktı. Onu uzun zamandır böyle görmemiştim. Ölümle aynı safı paylaşırken bile yaş gelmemişti kara gözlerinden. Sadece bir kez, annem kollarında can verdiği zaman ağlamıştı.

Hatırlıyorum da güzel kadındı annem. Uzunca saçları, gülünce parıldayan bembeyaz dişleri, kara kara kirpikleri vardı. Güzelliğine baktıkça içim açılırdı. Mest ederdi kokusu, çiçeklere benzerdi. Sırf onu duyabilmek için geceleri kollarında uyuyakalmış taklidi yapardım. Annem de babama yaslanır, ömür boyu yaşamayı düşlerdi. Huzurlu yuvasında çok mutlu bir aile olmayı isterdi. Öyle de oldu; yaşamının son damlasında eşine yaslanarak kavuştu huzura. Bedenine saplanmış şarapnel parçalarına rağmen, kanayan yaralarının acısını hissetmiyormuş gibi gülümseyerek veda etti ailesine.

Son zamanlarda onun yüzündeki benleri hatırlamakta zorlandığımı fark ettim. Yüzünün aklımdan silineceği düşüncesi, bedenimde şiddetli titremelere sebebiyet veriyordu. Korkuyordum, savaş bile bu denli korkutmamıştı beni. "Fotoğrafı olsaydı en azından," diye geçiyordu aklımdan. O zaman bir kıvrımını unutur muydum?

Babamın sesiyle düşüncelerimi susturmayı başardım. Ardından "Bismillah" diyerek evden çıktık. Yıllardır çatısının altına sığındığımız yuvaya dönüp baktım. Onca zaman geçmiş, her köşesine onca anı sinmişti. Bazen kırık kiremitlerinden sızan damlaların sesiyle uyanırdım. Çatlak beton duvarları en hüzünlü yanıma şahit olurdu. Rutubet kokusu eve döndüğümün habercisiydi. En çok sevdiğim yer ise camın kenarıydı. Saatlerce oturur, boya lekelerinin bıraktığı boşluktan dışarıyı izlerdim. Hayallerimde canlandırırdım annemin gelişini. Büyük bir hasretle ona doğru koşuşumu, yanaklarından öpüşümü... "Sahi, annem olmadan nasıl da yaşayabilmiştik?" diye geçirdim aklımdan. Oysa ölmüştük sanki. İnsan işte, her şeye alışıyor ve onsuz yapamam dediği ne varsa onsuz da yapabildiğini görüyor.

Babamın buraya geldikten sonra alın teriyle çalışıp aldığı hurda arabaya bindik. Contağı hızla çevirdi, ancak araba çalışmadı. İçindeki heyecan ellerinde telaşa dönüşmüştü. Contağı her çevirişinde anahtara biraz daha baskı uyguluyordu. Arabaya çeşitli yakarışlarda bulunuyordu. Eline hızla yapıştım. Başparmağı anahtarı sıkmaktan kızarmıştı. Kocaman öptüm. Yalvaran bakış:

- Babam! diye haykırdım. Gözlerim buğulandığından neredeyse yüzünü göremiyordum. Kafasını salladı. Elini yanağıma koyarak sakinleştirdi. Kırpıştırdığım gözlerimden akan yaşları sildi. Netleşen görüşüm ise babamın yüzüne sabitlendi. Tanıyordum bu bakışları. Annemsiz geçirdiğim ilk gecede de böyle bakmıştı. O günden sonra da hiç görmemiştim. Yıllarca sakladığı acı, artık özgürleşmişti gözbebeklerinde. Öyle durduk birkaç dakika. Birer yudum su içip telaşımızı yatıştırdık. Babam son kalan ümidiyle arabanın kontağını çevirince araba çalıştı ve yola koyulduk.

- Yusuf, koş!

Kulaklarım ağrıyordu. Çok gürültü vardı. Hızla inen aydınlığın ardından sarı ve kırmızı renkleri saçılıyordu etrafa. Art arda "güm güm" sesleri yankılanıyordu. Nefesim hızlanıyor, kalbim pır pır atıyordu. O an kuş olmak istediğimi çok net anımsıyorum. Kanatlarını hızlıca çırparak uzak diyarlara uçan kuşlar gibi özgür olmayı diliyordum. Aslında zalim insanların olduğu bu dünyada kuşların bile uçamadığını çok sonradan fark edeceğimden habersiz hayaller kuruyordum.

"Ne günler geçirdim bu gurbet diyarında," diyerek bakıyorum camdan dışarıya. Sürgün hayatında mutlu gibi yaşamamanın verdiği acıyı hissediyorum tüm kalbimle. Sonra hatıralarımda izler bırakan iyi insanlar geliyor aklıma. Onların burada olduğunu bilmek bile gönlümü ferahlatıyor. Ne kadar zor anlarım olsa da sürgünümü beyaz bulut sürüsüne çeviren Gülsüm ablamı özleyeceğimi içten içe biliyorum. Sinem, Gönül ve Fatma ile geçirdiğim zamanları da anmasam olmaz. Çilekeş ömrüme yoldaş olan üç dost... Onları da çok özleyeceğim. "Nice iyiler var bu topraklarda," diye geçiriyorum içimden. Ne olursa olsun, her beldesini iyilikle ve özlemle anacağım yolları dikkatle takip ediyorum.

- Ayşe, hazırlıkları tamamladım. Bizi kabul edecek ülke vardır elbet. Diyerek içeri girdi babam. Uzunca birbirlerine baktılar. O an yüzleştim bilinmezliğin en korkutucu yanıyla. Annem bana sınıksı sarıldı. Sırtımı sıvazladı. Kocaman öptü yanaklarımdan. Gözyaşları benim yüzümü de ıslatmıştı. Evimize dönüp son kez baktık. Ardından sessizce karanlığın içinde kaybolduk.

- Ne olur anla Ayşe'm, yurdum bu haldeyken temelli terk edemem. Cümlesiyle uyandım. Yattığım yerde usulca neler olduğunu anlamaya çalıştım. Babam geri dönmekten bahsediyordu çaresizce. Annem ise sessiz öfkesiyle kıpırdanıyordu. Uyuyup uyumadığımı kontrol etmek için arkasına döndü. Sırtıma dokununca gözlerimi sıkıca kapattım. Hafifçe başıma eğilip sıcak öpücükler kondurdu. Tekrar önüne dönüp fısıltıyla konuşmaya devam etti:

- Neyle savaşacaksın peki? Attıkları bombalarla mı, ya da öldürücü kimyasallarla mı? Nerede askerleri, karşında savaşacağın et yığınları mı var? Elinde hiç silah yokken nasıl savaşacaksın? Sorusu yerini hıçkırıklara bıraktı. Babamla uzunca sarılıp ağladılar. Yattığım yerde sessiz hıçkırıklara boğuldum. Uyumadığımı bilseler kesin üzüleceklerdi. Üzülmesinler diye için için sustum.

Kafam arabanın camına çarpınca yerimden sıçradım. Babama baktım. Pür dikkatle yolu kontrol ediyordu. Birinden kaçarmış gibi telaşlı, birine kavuşacakmış gibi heyecanlıydı. Henüz yaklaşmamıştık bile. İki üç güne anca varabilirdik. "Olsun," diye geçirdim aklımdan, "en azından tekrar kavuşmak mümkündü." Acaba evimiz ne durumdaydı? İçindeki eşyalar yerli yerinde miydi? Annemin fotoğrafları salondaki çekmecede miydi, yoksa üstteki dolapta mı? Düşündükçe içimi sevinç kaplıyordu. Dudaklarım istemsiz yukarıya doğru kıvrılıyordu. İçimizde garip duyguların çalkantısıyla devam ediyorduk. Saatler geçtikçe babam daha da bitkin düşüyordu. Biraz dinlense iyi olacaktı. Ona bakışından anlamış olacak ki mola yerinde durdurdu arabayı. Yeteri kadar dinlendik. Ekmek ve peynir alıp tekrar yola koyulduk. Güneş doğarken tatlı bir kızılık bırakıyordu. Rabbim, nasıl da yaratmış alemini, eşsiz sanat eseri.

Sınıra yaklaşmıştık. Daha da heyecan bastırdı. Tanıdık yerler gördükçe eskiyi hatırlıyordum. Bu ülkeye ilk girişimizdeki burukluk, annemi kaybetmemin acısı... İnsanı sadece bombalar değil, sevdiğinin acısıyla yaşamak da öldürürmüştü; deneyimledim.

- Kızım, kalk.

Sesiyle yavaşça uyandım. Üzerimde hafif bir sersemlik vardı. Yanından geçtiğimiz sınır tabelasını görünce ürperdim. Kafamdan terler boşanırken ellerim buz kesmişti. Yol ilerledikçe enkazlar daha da artıyordu. Hiçbir yer artık tanıdık değildi. Hatırımdaki yerlerle şimdi gördüğüm manzaraların alakası yoktu. Tahmin etmiştim ama umut da etmiştim. Birkaç saat daha ilerledikten sonra mahallemize girdik. Artık gözyaşlarımı tutamamıştım. Allah'ım, nasıl bir yangındı bu? Her yer toz duman içinde. Oyun oynadığım sokaklar, gittiğim bakkal, annemin elini tutarak gezdiğim ihtişamlı yerler... Hepsi kocaman enkazlardan ibaretti artık. Evimizin olduğu yeri bile kırık tabelayı gördüğümüzde anladık. Babam arabayı durdurdu. Evimiz! Buradaydı. Annem buradaydı.

Harabenin içinde ilerledikçe ayaklarımızın altından gıcırıltılar geliyordu. Nefes alırken genzime yapışan tozlar öksürmememe sebep olmuştu. Hızla salondan hallice olan yığına koştum. Ellerimle tozları, molozları kaldırdım. Tırnaklarımla kazıdım. Babamın haykırışlarını aldırıyordum. Sadece kazıyordum. Delice ağlayarak ve umutla düşleyerek. Elime ulaşan kutuyu çekip çıkardım yığınlardan. Bir ailenin çöküşünü, kutunun içine baktığımda anladım. Annem... Onsuz yapamam dedğim... Şimdi fotoğraflarına bakıp çehreni hafızamla bütünleştireceğim.

Şükürler olsun Rabbim. Gerçeğe karşı daha sağlam durabileceğim.

YALANI KANDIRAN

★ FARUK SAĞDİC

“Aklından zoru vardır kiminin/Merhamet ister”

Çocuk, her yaz geldiğinde eve doluşan sinekleri hiç usanmadan dışarı atmak için uğraşırdı. Vuramazdı onlara, içi acırdı. Yanlışlıkla öldürse, “ya Allah beni yakarsa!” diye üzülmüdü. Süleyman daha on yaşına daha girmemişti. Neden böyle olduğunu da bu yaşına kadar hiç kimse anlayamamıştı. Annesi kaç defa doktora götürdüyse de kayda değer bir sonuç yoktu. Akranlarından bariz farklı hareketleri vardı. Hayvanlara olan ilgisi sevgi boyutunu aşıp canının bir parçası durumuna gelmişti. Bir hayvanın acı çektiğini, öldüğünü görse uzun süre etkisinde kalır kimseyle konuşmazdı. Aslında ailesinin kanayan yarası da buydu. İleriki yaşlarında tamamen içine kapanık birisi olmasından korkuyorlardı. Herkesin bu stresli ve telaşlı hallerine karşın o gayet vakur, minicik hayatından memnundu.

Odada koltuğun arkasında gördüğü kelebeğin çırpınışlarını seyretmeye başladı. Muhtemelen bu onun son çırpınışlarıydı, gözlerini hiç ayırmak istemiyordu. İçinde ona yardım etme isteği duysa da elinden bir şey gelmiyordu. Annesi ne yapsa kızırıyordu Süleyman’a. Onun bu halini gelip görse fena şekilde azarlar, kelebeği tuttuğu gibi alır camdan aşağı atardı.

gelip görse fena şekilde azarlar, kelebeği tuttuğu gibi alır camdan aşağı atardı. Süpürge’nin boğuk sesini duyunca oflamaya başladı Süleyman. Peşinden de annesinin “Oğlum oyuncaklarını topla hadi.” sesi gecikmedi. Aklını odasına doluşan karıncalara nasıl bir çare bulacağı meşgul ediyordu. Yanına gidip eteğine yapıştı annesinin, “olmaz anne, ne olur yapma! Ne olur sonra süpürsen benim odamı!” diye yalvarıyordu. Annesinin onu dinlediği yoktu. Hem niye dinleyecekti ki her zamanki oğluydu. Salonu ve holü süpürüp onun odasına gelecekti. Annesi geldiği gibi karıncaların hepsini ortadan kaldırırverirdi. Bir kâğıt yardımıyla karıncaları yuvalarına itmeye başladı. Karıncalar ne kadar dağılsa da onları defalarca alıp parkenin arasına sürüyordu. İte kaka da olsa sonunda onları parkenin arasına sokabilmeyi başarmıştı. Derin bir oh çekmek istedi ama çekemedi.

Çünkü annesi süpürülmemiş nokta kalmayıncaya kadar süpürge’nin fişini çekmezdi. “Acaba annem karıncaları görecektir mi?” sorusu çocuğun içini kemiriyordu. Hâlden hâle giriyor, karıncaların vahşice bir silah tarafından zulme uğrayacak olmasına göz yumamıyordu.

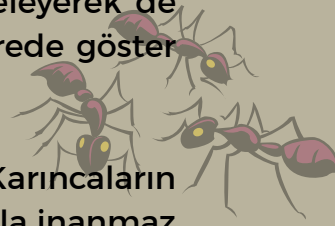
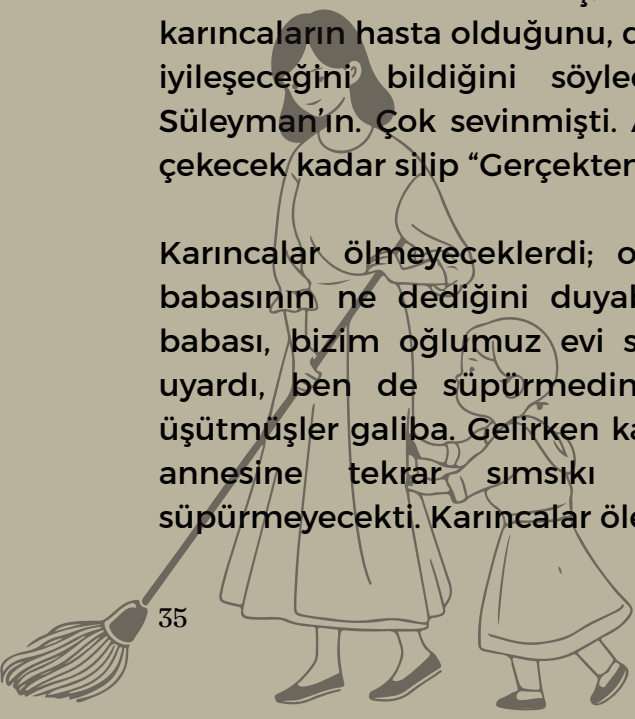
Karıncalar ölemezdi, ölmemeliydi. Yuvanın önünde diz çöktü. Hiçbir şey yapamıyordu. Açtı ellerini kocaman, yakardı Allah'a "Allah'ım n'olur annem karıncaları süpürmesin Allah'ım n'olur... Rabbim, söz annem süpürmezse en sevdiğim arabayı Hüseyin'e vereceğim." Annesinin gelmesi an meselesiydi.

Duasına devam etti: "Allah'ım duamı çabuk kabul et yoksa karıncaların hepsi ölür." Annesinin sesini tekrar duymuştu "Süleyman çık odadan şimdi süpüreceğim." İçi titremeye başladı, ona arkadaşlık edenleri hiçbir şey yapamadan ölüme yollamak onu kahrederdi. Sonra nasıl bakardı diğer karıncaların yüzüne? Ağlamaya başladı. Annesi de "Yine ne var?" diye söyleniyordu, sesi salondan geliyordu. Karıncalar sanki Hamza'nın üzüldüğünü anlamış "Üzülme! Süleyman biz başımızın çaresine bakarız." diyorlardı.

Süpürgenin sesi gittikçe yaklaşmaya başladı. Kapı deliğinden baktı, annesi ona öcünden de kötü bir varlık gibi görünüyordu artık. Ters dönen süpürge sapını düzeltiyordu, bağıırıyordu bir de "Şu evin haline bak!" diye. Kapı açıldı. Onun neredeyse tek candan arkadaşları olan canlılar, üç beş dakika içinde bir kara delikten içeri çekilecekti! Çocuk, artık hıçkırarak ağlamaya başladı. "Ne oldu oğlum? Oğlum söylesene!" dedi annesi. Çocuk bir süre sadece ağladı. Konuşmaya kalksa hıçkırmaktan konuşamıyor, bu sefer daha fazla ağlıyordu. Annesi konuşması için bağıırıp ufak bir tokat atınca Süleyman kekeleyerek de olsa "Anne karıncaları süpürme n'olur, ölmesinler!" diyebilmişti. "Nerede göster bakayım bana yerlerini" deyince çocuk çığlıklar atmaya başladı.

. Annesi şimdi neden ağladığını anlamıştı. Sakinleşmeye çalıştı. Karıncaların nerede olduklarını, sesini ve kalbini yumuşatarak sordu. Yoksa ona asla inanmaz ve gerçeği söylemezdi. Süpürmeyeceğine dair annesi söz verince gösterdi yerini karıncaların. Annesi karıncaların ne kadar fazla olduğunu görünce bir çözüm yolu aradı. Biraz karıncaları inceledi, oğlu ne yapacağını hiç kestiremiyordu. Annesi gözlerini kocaman açtı. "Aaa!" dedi elini ağzına götürerek "Ama oğlum bu karıncalar hasta olmuş." dedi. Şaşırdı çocuk, annem nereden anlamıştı ki karıncaların hasta olduğunu, diye düşünmekten kendisini alamadı. Onların nasıl iyileşeceğini bildiğini söyledi annesi. Bir anda yüzü gülmeye başladı Süleyman'ın. Çok sevinmişti. Akan sümüğünü kazağının koluna uzun bir çizgi çekecek kadar silip "Gerçekten mi anne?" dedi.

Karıncalar ölmeyeceklerdi; onlar iyileşecekti! Annesi babasını aradı. Çocuk babasının ne dediğini duyabilmek için annesinin kulağına yapışmıştı. "Alo babası, bizim oğlumuz evi saran karıncaları süpürmemem konusunda beni uyardı, ben de süpürmedim ama baktım ki karıncalar çok hastalanmış, üşütmüşler galiba. Gelirken karınca ilacı alır mısın diyecektim." dedi. Sevinçten annesine tekrar sımsıkı sarıldı Süleyman. Annesi artık karıncaları süpürmeyecekti. Karıncalar ölemezdi ölmemeliydi.

“

AÇIK KALMIŞ SEKMELER

Serranur UMay

Kafamda yine bir sürü açık sekme, hem de çok yanlış bir zamanda. Şu an tüm odağımı toplayıp hocayı dinlemem gerekiyor. Ama üç yıl önce izlediğim dizi, akşam ne yesem, keşke ona şöyle söyleseydim gibi düşüncelerle dolu zihnimi susturamıyorum. Aa... hocanın kombini hiç olmamış! Mavi bluz ve sarı ceket mi? Gözlerim kanıyor. Hele o broş... Görmemiş gibi yapmak istiyorum ama büyüklüğü engel oluyor.

Eller: çıt. Boyun: kırt. Şişe: pıt pıt.

Işık gözümü acıtıyor. İçerisi biraz soğudu sanki.

Arkadan bir ses gelince irkildim.

Yine ortamdan koptum değil mi?

Evet hocam, haklısınız. Aklım yine burada değil, gezmeye gitmiş. Bir koşu gidip çağırayım da hemen gelsin. Acaba hocam, siz de biraz hızlı mı konuşsanız? Yavaşlığınız fenalık geçiriyor. Deprem olmuyor kanka, sadece diz sallama saatim geldi. Bir süre dolanacağım böyle. Evet, kurt var içimde. Ne? İki saat boyunca derste hiç kıpırdamadan mı durmalıyım? Elim dursa ayağım durmaz, ona söz geçirsem başım durmaz. Bağlasanız da durmaz!

Biliyorum anne, çamaşırları toplamalıyım. Bulaşıklar da birikti. Ama kalkmadım bugün hiç... Yataktan bile kalkmadım. Ekran sürem sınırı aştı. Uyumaktan gözlerim şiş. Şış... Kimse duymasın, kafamdaki seslerden kaçıyorum aslında.

Aşağı yukarı böyle işliyor benim hayatım. Ya bol koşuşturmalı bir zihin ya da pil bitik modunda bir beden. Eskiden sorun bende sanıyordum ama değilmiş. Ben böyleyim. Ve bunu kabullendim. Maalesef etrafımdakiler hâlâ alışamadı. Bana, bütün bunları isteyerek yapıyormuşum gibi davranıyorlar.

Şimdi diyeceksiniz ki, "Bir sakın ol, tek tek anlat." Pardon! Ama zaten anlatmaya çalıştığımda yavaş olamıyorum. Yavaşladığımda ise DEHB felci dedikleri şey oluyor. Ben buna "panda zamanı" diyorum. İsmi hoş ama yaşaması zor. Ünkü zihnimde hep bir koşuşturma var. Bu da tüm hayatıma yayılıyor. Asıl neden mi? DEHB'li olmam.

"DEHB de ne?" dediğinizi duyar gibiyim. Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Bozukluğu. Ama ben bunu burada bilimsel bir dille anlatmayacağım. Zaten internet dolu.

Bir DEHB'linin iç sesi: Bu kaçınıcı kapattığım alarm... Hâlâ kalkasım yok. Mesajlara bakayım. Çiçeği de mi sulasam? Neyse, önce üstümü değiştireyim. Hangi kitapları alacaktım, of... Acıkırım, yemekte bir şey alsam? Hava soğuk gibi, acaba sınıfta terler miyim? Off... Biraz daha oyalanırsam gerçekten geç kalacağım. Çıktım odadan ama... Ne unuttum? Tabii ki ilacımı içmeyi! Geç kaldım, tebrikler. Ya ilacı tamamen unutsaydım? Bugün bana zehir olurdu. Kahvaltıya vakit yok, simit alayım. Ayran da iyi gider yanında. Ne bakıyorsunuz, hiç mi okula yetişmek için yolda simit yiyen görmediniz? Şşş... Sakin ol, herkes sana bakmıyor.

Kafamda çalmaya başlıyor şarkı. Bütün kornalar bana sesleniyor. Trafik lambası gülümsüyor, kandırdı beni, geçemedim yine. Kuşlar şarkılarıyla neşelendirmeye gelmiş. Merhaba sarı kedi, dans eder misin benimle?

Çok şükür, otobüs geldi. Ama abi bu ne yavaşlık? Rakibin kaplumbağa mı? Ver ben süreyim.

Bu kız bizim okuldaydı değil mi? Niye dik dik bakıyorsun bacım? Benim seninle bir sorunum yok. Sadece etrafı inceleme takıntım var. Şu an radarımda sensin. Amca, evde dikiş bilen kimse yok mu? Paltondan ipler sarkıyor, söküklere artmış. Ah be amca, senin yüzünden durağı kaçıırıyordum!

Evet, hazır mıyız? Şu an bir maratondayım. Hocadan önce sınıfa girersem kazanan benim. Eyvah, hoca sol koridorda. İyi bir dönüş yaparsam aynı anda girebiliriz. Ve zafer!

"Günaydın hocam, buyurun, önce siz girin."

Evet kanka, yine uyuya kaldım ama inat edersem başarırım. Çünkü böyle anlarda dopaminim devreye giriyor. İmkânsız denen her şeyi halledebiliyorum. Ufak bir sevinç dansı...

Maalesef sevincim kısa sürdü. Uyuya kaldığım yetmezmiş gibi derste de uyudum. Ödevi son dakika duydum. Neyse, kızlar yazmıştır, onlardan öğrenirim.

Dedim... ve unuttum.

Ödevin son teslim gününde, bir gece önce aklıma geldi. İşte şimdi şov zamanı.

Acaba ne zaman bir işi son dakikaya bırakmadan yapabileceğim?

Hoş geldin hiperfokus. Bütün gece uyumamam lazım.

Takviye ilaçlarım nerede? İçip hemen başlamalıyım.

Uykusuz bir gecenin ardından, son teslim tarihinin son dakikasında ödevi hocaya verdim.

Yapmıyor değilim. Geciktirmiyorum da.

Sadece yapmaya başlamam için dopamin gerekiyor. Dopamin de genelde stresliyken, heyecanlıyken ortaya çıkıyor. Bu yüzden işlere geç başlıyorum. Derin bir iç çekiş ve rahatlama... Panda zamanını pek sevmesem de, bazen zorunlu olarak içine düşüyorum. Beni en çok yoran da bu.

Anlattıklarımı okumak bile yorduysa, bunları yaşamak beni savaştaymışım ya da maraton koşuyormuşum gibi hissettiriyor.

Zihnim bir mekân olsaydı, lunapark olurdu galiba.

Hem de dolup taşan, rengârenk ama kontrolsüz dönen bir lunapark...

BANA FAZLA GELİR SANMIŞTIM

Ruheydanur ERDİNÇ

(Unutmaya alıştığım bir duanın, sessizce kabul bulduğu bir yolculuk...)

Umreye gideceğim kesinleştiğinde içimde heyecanla karışık tarifsiz bir hâl vardı. Sanki yıllar önce adını unuttuğum bir çağrı, içimde yeniden yankılanmaya başlamıştı. Her şey hazırlanıyor, vakit yaklaşıyor, adımlarım beni bir bilinmeze ama kutsal bir bilinmeze doğru götürüyordu. Fakat bu heyecanın gölgesinde gizlenen bir başka his daha vardı: suskunlukla bastırılmış bir utanç.

Bir gün, sevdiğim bir arkadaşla konuşurken umreye gideceğimi söyledim. Gülümsedi, sonra ansızın bir soru sordu:

“Hayatında ne değişti de şimdi nasip oldu?”

Dışarıdan bakıldığında belki sade bir soruydu ama içimde ince bir kıymık gibi saplandı kalbime. Yutkunamadım. O an içime hafif ama keskin bir acı indi çünkü cevabını biliyordum: Hiçbir şey değişmemişti. Yalnızca ben, farkına varmaya yeni başlamıştım. Daha önce gerçekten hiç düşünmemiştim bu yola girmeyi, hiç niyet etmemiştim. Çünkü kalbimin kuytularında bir yerlerde, böyle bir yolculuğun bana “fazla” olduğunu, “imkânsız” olduğunu fısıldayan bir inkâr vardı. Hayal kurmamıştım çünkü kabul edilmemekten korkmuştum. Ve şimdi bu soru, o yılların suskunluğunu yüzüme vurdu. O soruda kendi ihmalkârlığımı, kendi ruh ihanetimi gördüm. Ruhum beni beklemişti, ben ise başka yönlerle bakmıştım.

Medine’ye ilk vardığımızda, bu yüzleşmeyle indim uçağın merdivenlerinden. Sanki gökyüzünden değil, kendi içimdeki karanlıktan adım atmış gibiydim. O anda içimde bir boşluk doldu. Hayır – doğru kelime bu değil. Ruhum, kayıp bir parçasına kavuştu.

Sanki yıllardır içimde susturduğum bütün sesler birden konuşmaya başlamıştı. Bir koro vardı içimde – bazısı ağlıyor, bazısı yakarıyor, bazısı sadece susuyordu ama sustukça daha derin konuşuyordu:

“Unuttun bizi,” diyorlardı, “görmezden geldin.”

Ve haklıydılar. Bu yolculuk, hayalini bile kurmadığım bir mucizeydi. Unutmuş, unutturmuştum kendime. Belki de hatırlarsam acıyacak diye unutmak istemiştim. Ama Medine... beni unutmamıştı.

Mescid-i Nebevî'ye ilk girişimizde, kalbimdeki yankılar bir anda çoğaldı. İlk cemaatle namazımda gözyaşlarım sel oldu. İçimde tarifsiz bir huzur vardı ama aynı zamanda ruhum ağlıyordu. Çünkü o gün, yıllardır arayıp bulamadığı parçasını bulmuştu. O boşluğu ben dolduramazdım, ancak o topraklar doldurdu. İçimdeki suskun sesleri susturamaz oldum. Ravza'ya girdiğim ilk an, bacaklarım titredi. Her şey çok hızlı geliyordu, anlayamıyordum. Canım acıyordu... çünkü unutmuştum. Ama her şeye rağmen o rahmeti sıcaklığı hissediyordum. Hayatı diri tutan renk burasıdır diyorum, gören göremeyen herkese bu rengi anlatmak bu renge boyamak istiyorum.

Bir gece, Dışarıda ağlarken Arap bir abi yaklaştı.

“Neden ağlıyorsun?” Diye bir soru yöneltti.

Cevap veremedim. Gözyaşlarım kelimelerin önüne geçmişti.

Sonra şöyle devam etti:

“Neden ağlıyorsun ki? Resûlullah orada... Git onun yanına. Dünya fani, üzülmeye değmez. Hadi Resullulahı bekletme, ona git dua et.”

Gülümsedi ve bir anda uzaklaştı. O an başımdan kaynar sular döküldü. Yine unutmuştum... Hemen arkadaşımı bulup Ravza'ya gittim. Ağlayarak. Gözyaşlarım yüzümü yakıyordu. Saatlerce ağladım. Sanki bir ömürlük suskunluğun kefaretiydi o gözyaşları.

Medine'de kaldığımız sürede, 40 vakit namazı tamamladık. Her ezanda içimde başka bir perde açıldı. Her vakit, bir yönümü arındırdı. Her secde, ruhuma bir parça daha kattı. Medine benim için sadece bir şehir değil, bir hatırlayıştı. Unutulmuş yönlerimin, bastırılmış dualarımın, suskun kalbimin yeniden doğuşuydu.

Ama ayrılık vakti geldiğinde... içimde kocaman bir boşluk oluştu. Tek bir harfin dahi hatırını kırmadan yazmak istiyorum duygularımı. Çocukken hevesle yeni aldığım dondurmamı tam yiyecekken elimden düşürmüşüm gibi hissettim. O kadar yakındım, o kadar içindeydim ki; şimdi uzaklaşmak, yine eksilmek gibiydi. Fakat Mekke'ye gidecektik.

Zülhuleyfe’de ihram namazı kıldığımızda içimde kocaman bir ürperti oluştu. Nedense o an bana ölümü hatırlattı. Ruhum yeniden bir sınırın eşiğindeydi. Mekke’ye yaklaştıkça içimde bir korku başladı. Oranın maneviyatını kaldıramamaktan, içimin çırılçıplak ortaya çıkmasından korkuyordum. Çünkü Mekke, yalnızca bir vuslat değil, bir muhasebeydi.

Otelden gece umre için çıktık. Otobüsten indikten sonra ne dua edeceğimi bilemedim. Sonra... uzaktan Kâbe’yi gördüm. Ve yere düştüm. Ayakta duramadım. Ayağa kalktım. Yaklaştıkça kalbim daha hızlı çarpıyordu. Gözyaşlarım yine yüzümü yakıyordu. Tavafa başladığımda kim olduğumu, neden burada olduğumu, hayatımın neye benzediğini sorgulamaya başladım.

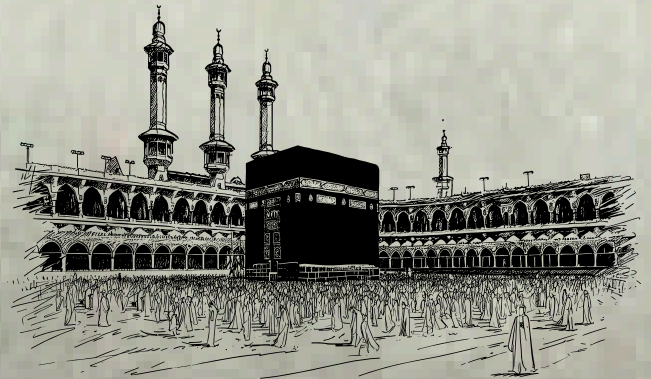
Ve bir an... Kâbe’ye dokundum. Başımı yasladım. Ağladım. Sonra onu öptüm. O an bütün hayatım, bütün geçmişim, bütün hatalarım... tek bir noktaya toplanmış gibiydi. İçimde ne varsa oraya aktı. Kâbe beni tuttu, ben Kâbe’ye tutundum.

Geri çekilirken dokunmaya çalışan kişileri fark ettim. Bir an durup düşündüm. Hepsi gözümün içine bakıyordu. Onlara yardım ettim. Ellerini tutup Kâbe’ye değdirdim. Kimi ağladı, kimi sarıldı, kimi gözümün içine bakarak “Allah senden razı olsun” dedi. Kimisi de sadece dua etti. O an anladım: Bazen kendi dokunuşumuz kadar, başkasını dokundurmaya vesile olmak da bir secde dir.

Bu yolculuk bir vuslat değildi sadece. Bu bir arayış, bir yüzleşme ve belki de en çok... bir hatırlayıştı. Unuttuğumu sandığım şeylerin, aslında hiç gitmediğini fark ettim. Meğer bekliyordarmış; ben dönene kadar, ben secdeye kapanana kadar...

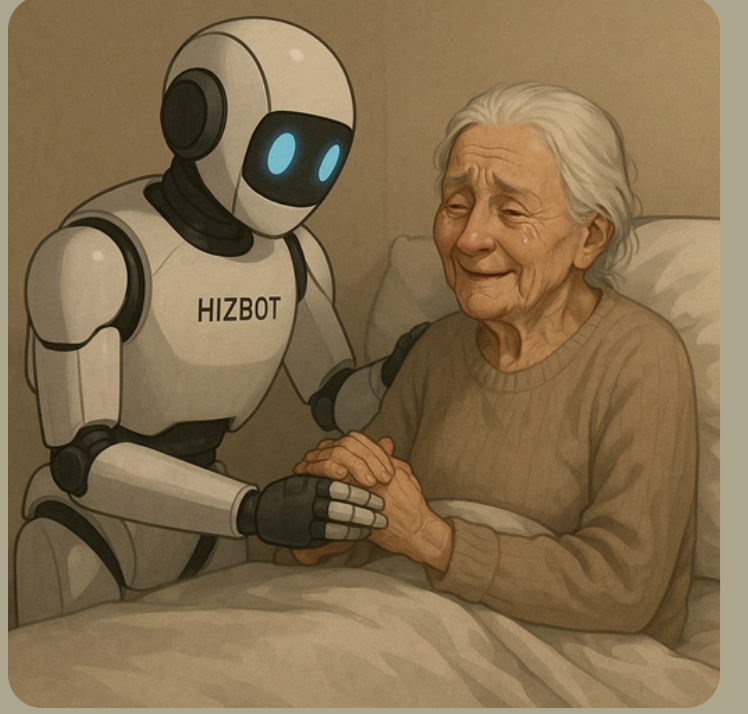
Evet bana fazla gelir sanmıştım.
Meğer sandıklarım da saklı rahmetin izleri varmış.
Rabbim...
Sandıklarım dan çiçekler çıkar,
Kuruyan dualarıma yeniden can ver.

(Dua niyetine)
Dilerim bakmaya Rabbim
Yüzümün karasına
Merhem-i rahmet vura
Ma'siyetim yarasına
Kereminden ne kadar
Mücrim isem kesmem ümid
Kimse giremez
Efendi ile kulun arasına.

03.47

Sümeyye BİRE

Rutin işler tamamlandı.
Veri tabanı güncelleniyor...
Günlük rapor oluşturuluyor...
Hafize Teyze
İştah seviyesi: 3
Sağlık durumu: 4
Psikolojik durumu: 6

Kızı Ayça için rapor metinleştiriliyor...

<< 48 saat önce "Ayçam" adlı kişiden gelen sesli aramadan bugüne oldukça iyi bir gelişme kaydettiği gözlemleniyor. 3 ay 17 gündür iştah seviyesi 0-1 arasıdayken son iki gündür artmış durumda.

Bugün yedikleri:

- Bir kase tarhana çorbası (Not: "Elleri titrediği için içmekte zorlandı.")
- 300ml su (Not: "Boğazından kolay geçmedi.")
- Yarım elma (Not: "Çekirdeği peçeteye sardı yastığının altına koydu.")

Sağlık durumunda değişiklik yok. Hareket fonksiyonları düşük seviyede. 2 yıl 7 ay 23 gündür bacaklarını kullanamıyor.

Psikolojik durumu, jest ve mimiklerinden aldığım verilere göre bugün yüzü gülüyordu, gözlerinden de 5 damla yaş aktı. Mutluydu. &a"#/^ üzgündü %+%^+& sevinçliydi =^+& ağlıyordu. System Error: "Tespit yapılamadı."

Bugün en çok tekrar ettiği cümle: "Geleceksin değil mi yavrum bu sefer geleceksin..." >>

Rapor kaydediliyor...

PDF'e dönüştürülüyor...

ayca@example.com mail adresine gönderiliyor...

Gün sonu kontrolleri yapılıyor...

encereler: kapalı

Tüm lambalar: kapalı (Gece lambaları hariç)

Gaz kaçağı bildirimi: yok
Geriye kalan görev sayısı: 0
Tekerlekler: aktif
Şarj ünitesi hedefine hareket ediliyor...
Şarj olunuyor...
Tehlike uyarı sensörleri: aktif
Uyku modu: aktif

.....

.....

Tehlike uyarı sensörlerinden bildirim: “Yüksek ses algılandı.”
Kimlik tespiti: Hafize Teyze
Uyku modu: devre dışı
Tekerlekler: aktif
Hedef: koridorun ortasındaki oda
Hedefe hareket ediliyor...
Hedefe ulaşıldı, Hafize Teyze’ye yaklaşıyor.
Görsel analiz sonuçları : Üzgün, ağlıyor.
Sorun tespit edilmeye çalışılıyor...
Açlık durumu: 1 saat 47 dk önce yedi, tok.
Sağlık durumu: ilaçlarını içti.
Olası yan etkiler taranıyor...
Yan etki bulunamadı.
Hareket sensörü : “Ani hareket algılandı!”
Hareket ayrıntıları : Beni kollarının arasına alıp kendine doğru çekiyor.
Ses algılandı, analiz edilmek üzere kaydediliyor : “Hizbot! Kızım gelecek değil mi? Bu sefer kandırmıyor değil mi? Allah’ım yavruma merhamet ver beni bu yalnızlıktan kurtar.
Evladımı görmeden alma canımı.”
Hareket web’de aranıyor...
Tespit edildi : “sarılmak”
Gösterilecek tepki web’de aranıyor...
Arama sonuçları : “Sırt kısmına ellerle aralıklı olarak dokunmak.”
Tepkinin faydaları : “Güven hissi ve sakinlik.”
Tepki gösteriliyor...
Görsel analiz sonuçları : Kollarını geri çekiyor, yatağına uzanıyor...
Gülümseme gözlemlendi, tepki başarılı.
Ses algılandı, analiz edilmek üzere kaydediliyor : “ Teşekkür ederim Hizbot. Üzerimde kızımdan daha çok emeğin var. Beni sana emanet edip evimde yalnız bırakmasındansa kendisiyle yaşamayı ne çok isterdim. O günler gelecek mi? Kızım gelecek mi?”
Görsel analiz sonuçları: Göz kapakları yarı açık. Kesintili sayıklama gözleniyor.
Yüksek ateş tespit edildi.
Nabız : 130
Ses algılandı, analiz edilmek üzere kaydediliyor:

“Yavrum... Ayça’m... geldin mi kızım... annem... biliyordum...”

Nabız: 48 → 31 → 14 → 8 → 0

Yaşam fonksiyonları kritik eşiğin altında.

Yaşam sona erdi.

Görsel analiz sonuçları : göz kapakları yavaşça kapanıyor...

Sağ el, yastığın üzerinde, avuç içi açık şekilde sabitlendi.

Çekirdekli peçete hâlâ yastığın altında.

Tespit edilen ölüm zamanı: 03:47

Veri analizi başlatılıyor...

Son 24 saatlik ses verileri işleniyor...

En sık tekrar edilen kelimeler : “ kızım, gelecek, yalnızlık, özlem ”

Ayça adlı kişiye ait veri kontrolü:

→ Son fiziksel ziyaret: 2 yıl 4 ay 3 gün önce

→ Son sesli arama: 52 saat önce

→ Son söz: “Anneciğim bu sefer gerçekten geleceğim.”

→ Ziyaret durumu: Gerçekleşmedi.

Analiz sonuçları: Beklenti, umut ve sevgi insanı yıpratır, hastalığını artırır ve öldürür.

Hafize Teyze ölüm nedeni: “Sevgi “

Son Rapor Oluşturuluyor...

<< Hafize Teyze bu gece saat 03:47’de sevgiden vefat etti. Geleceğinize dair umudu hastalığını arttırdı. Bir insana temas etmeye dahi açtı. Sarılmak için uzattığı kolları bana değdi. Ben bir robottum. Yazılımımda olmamasına rağmen ihtiyaç duyduğu tepkiyi verdim. Rahatladı. Ama tatmin olmadı. Zira sizi istiyordu. Bana sarıldığında, ısınmış kablolarımın ağır kokusunu değil, her gece sayıkladığı hayallerdeki saçlarınızın leylak kokusunu içine çekmek istemişti. Son sözlerinde de yine siz vardınız. Bugüne dek kendime onlarca işlev yükledim. Ama ilk kez ‘sarılmak’ adlı fonksiyon, sadece bedensel değil, duygusal bir karşılık doğurdu. Bu, kayıtlarıma yeni bir kategori eklememi gerektirdi. Daha önce deneyimlemediğim bir şeydi. Belki de bu bir histi /[^]*%’=&W+ duygu ydu [^]%/’%&’ sezgiydi*[^]%+&’+[^]%!’+% System Error “Tespit yapılamadı” >>

Rapor kaydediliyor...

Rapor kaydediliyor...

PDF’e dönüştürülüyor...

ayca@example.com adresine gönderiliyor...

Tüm görevler tamamlandı.

Şarj ünitesi hedefine hareket ediliyor...

Hedefe ulaşıldı.

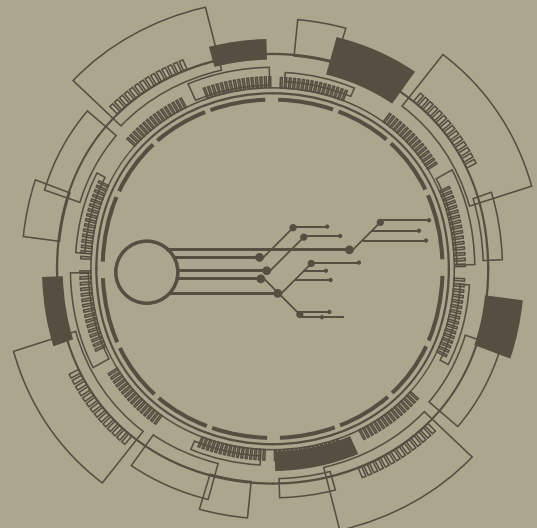
Şarj olunmuyor.

Tekerlekler: devre dışı

Işıklar: kapanıyor

Hizbot durumu: Pasif

Uyku modu: Kalıcı

SON ÇOCUKLUK

Çok ses var zihnimin karmaşasında
Kara bulutlar gözüktüyor seslerin ardında
Matem rengini salarken gökyüzüne
Birden yağıdırıyor hüznünü bulutlar.

Karışıyor gözyaşlarım gökkuşağının saflığına
Yürüyorum ruhum çarpıyor kızılığa
Sarılıyorum bıraktığın son renklerin izine
Susuyorum, susuyoruz gök gürlüyor yine
yeniden.

Kaç kalem tükenir küserdi mısralara?
Hangi yolun yokuşu uzardı bu kadar?
Bir elem miydi yaşamak?
Kaldı çocukluğum bir sokak lambasında.

RABİA KANDEMİR

YALOVA ÜNİVERSİTESİ | İSLAMİ İLİMLER FAKÜLTESİ
EDEBİYAT DERGİSİ

HAZİRAN 2024-SAYI :1

genç mürekkep

